

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2025

Červenec + Srpen 2025

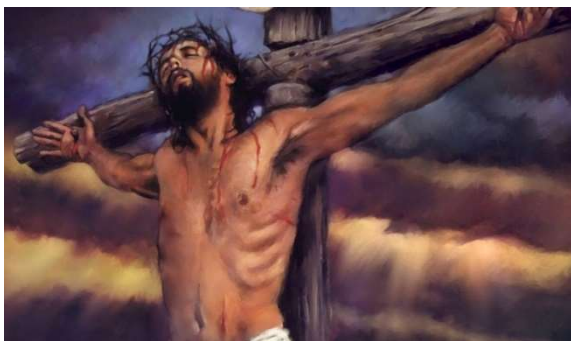
Otec

Je pátek odpoledne a ty jedeš domů. Naladíš rádio. Ve zprávách se mluví o nějaké bezvýznamné věci: v nějaké vzdálené vesnici zemřeli tři lidé na neznámou chřipku, o které nikdo nikdy neslyšel. Těmto zprávám nevěnuješ velkou pozornost. Když se v pondělí probudíš, dozvíš se, že mrtví už nejsou jen tři, ale že v odlehlých částech Indie zemřelo už 30 tisíc lidí. Úřad lékařské kontroly Spojených států posílá lidi, aby to prověřili. V úterý se to stává zprávou na první straně všech novin, protože už nejde jen o Indii, ale také o Pákistán, Írán a Afghánistán. Zpráva vychází ve všech denících. Říkají tomu „záhadná chřipka“ a všichni se ptají: „Jak ji dostaneme pod kontrolu?“. V Evropě panuje panika a uzavírají se hranice. Ve večerních zprávách slyšíš zprávy z Francie, kde redaktor hovoří o mrtvém muži, který zemřel v nemocnici na záhadnou chřipku. Ve zprávách říkají, že když se jednou nakazíte tímto virem, týden si ani neuvědomíte, že ho máte. Pak máte čtyři dny strašné bolesti a pak zemřete. Velká Británie také uzavírá své hranice, ale už je pozdě. Druhý den prezident Spojených států uzavře hranice, aby se nemoc nedostala ven, dokud se nenajde lék... Další den se lidé shromažďují v kostelech, aby se modlili za vyléčení, když vtom někdo vejde a řekne: „Zapněte rádio a poslouchejte zprávy!“. V New Yorku zemřely dvě ženy. Zdá se, že chřipka zasáhla celý svět. Vědci pokračují v hledání protilátky, ale zdá se, že nic nezabírá. Brzy

přichází dlouho očekávaná zpráva: DNA kód viru byl rozluštěn. Lze vyrobit protilátku. Potřebuje však krev někoho, kdo nebyl nakažen. A okamžitě se ozve výzva, aby všichni běželi do nejbližší nemocnice a nechali si udělat krevní test. Z vlastní vůle se tam vydáš s celou rodinou, spolu se sousedy, a ptáš se: „Co se stane? Bude to konec světa?“...? V nemocnici po testech vyjde jeden lékař a zavolá jedno jméno. Nejmenší z tvých dětí je ti nablízku, tahá tě za kabát a říká: „Tati! To je moje jméno!“ Než se naděješ, vezmou ti syna a ty křičíš: „POČKEJTE!“ A oni odpoví: „Všechno bude v pořádku, jeho krev je čistá, jeho krev je čistá. Věříme, že má správnou krevní skupinu.“ Za pět minut vyjdou lékaři, smějí se a křičí. Je to poprvé za celý týden, co vidíš někoho se smát Nejstarší lékař k tobě přijde a říká: Děkuji, pane, krev vašeho syna je čistá, můžeme vyrobit protilátku...“. Zpráva se šíří všemi směry, lidé pláčou a křičí radostí. Pak k tobě a tvé ženě opět přijde lékař a říká: „Můžeme si s vámi na chvíli promluvit...? Jde o to, že jsme nevěděli, že dárcce bude dítě. Potřebujeme, abyste podepsali papíry k darování krve. Při čtení papírů si uvědomíš, že množství krve není uvedeno, a zeptáš se: „Kolik krve?“...? Doktorův úsměv zmizí a odpoví: „Nevěděli jsme, že to bude dítě. Nebyli jsme na to připraveni. Musíme použít všechnu krev!...“ Nevěříš tomu a snažíš se opáčit: „Ale... Ale...“ Doktor pokračuje a naléhá: „Vy to nechápete, mluvíme o léku pro celý svět! Prosim, podepište, potřebujeme všechnu krev Ptáš se: „Ale nemůžete provést transfuzi?“ „Ne,“ odpoví lékař. A tak se ozve: „To je pravda. Podepíšete to? Prosim! Podepište!!!!“ Tiše, aniž bys cítil prsty na ruce svírající pero, PODEPÍŠEŠ. Zeptají se tě: „Chcete vidět svého syna?“ Vejdeš do místnosti první pomoci, kde sedí tvůj syn a ptá se vás: „Tati! Mami! Co se děje?“ Vezmeš ho za ruku a řekneš mu: „Synku, my tě s maminkou máme moc rádi, máme tě moc rádi a nikdy nedopustíme, aby se ti stalo něco, co není nutné. Rozumíš?“ A když se lékař vrátí, řekne: „Je mi líto, ale musíme začít, lidé na celém světě umírají. Odešel bys? Mohl by ses otočit a nechat tam svého syna, zatímco ti říká: „Tati? Mami? Proč mě necháváš samotného?“

O týden později, zatímco ty pohřbíváš svého syna, je někdo doma a spí, jiní nepřišli, protože se chtěli jít raději projít nebo se podívat na fot–

balový zápas, další přijdou na pohřeb s falešným úsměvem a předstírají, že jim na něm opravdu záleží. Nejraději bys všeho nechal a křičel: „Můj syn zemřel kvůli vám!!!! Zajímá vás to vůbec...?“

Často je to přesně to, co nám chce Bůh říct: „Můj syn zemřel kvůli tobě a ty nedokážeš pochopit, jak moc tě miluji?“ Je zvláštní, jak snadno lidé Boha odmítají a pak se diví, že je svět stále horší. Je zvláštní vidět, jak věříme všemu, co píší noviny, ale neustále pochybujeme o tom, co říká Bible. Je zvláštní vidět, jak se den co den lopotíme, abychom měli co největší majetek na zemi, ale nevěnujeme ani minutu tomu, abychom si ukládali poklady v nebi. Je zvláštní, když někdo říká: „Věřím v Boha,“ ale svými činy dokazuje, že má jiné úmysly. Je zvláštní, jak posíláme poštou tisíce „vtipů“, které se okamžitě šíří jako požár... ale když pošleme poštou něco, co se týká Boha, lidé si dvakrát rozmyslí, zda o tom řeknou ostatním. Je zvláštní, jak se kruté, vulgární a obscénní scény volně pohybují ve virtuálním prostoru, zatímco konverzace o Ježíši je ve školách a na pracovištích umlčena. Je to zvláštní, že? Mnohem podivnější je však vidět křesťana, který je v neděli tak horlivý, ale po zbytek týdne neviditelný. Je zvláštní, že když dočteš tento článek, necítíš potřebu ho poslat mnoha lidem ze svého e-mailového seznamu; jednoduše proto, že si nejsi jist, čemu věří nebo co si o tobě pomyslí. Je zvláštní, že nám více záleží na tom, co si lidé myslí, než na tom, co si o nás myslí BŮH.

(podle internetu)

8 zapomenutých katolických tradic, které opět potřebuje každý domov

V dnešním uspěchaném světě se některé z nejkrásnějších katolických tradic – kdysi hluboce zakořeněné v rodinných domech – pomalu vytrácejí z každodenní praxe.

Od ochranné síly svččené vody až po tichou sílu každodenních modliteb růženice, tyto tradice jsou víc než jen rituály. Jsou to cesty, které nás spojují s Bohem, posilují naše rodiny a udržují naši víru živou v našich domovech. Příslóví 22, 6

nám připomínají: „Zvykej dítě na cestu, kterou má kráčet, nesejde z ní ani ve stáří.“

Oživením těchto tradic nejen ctíme dědictví naší víry, ale také budujeme pevný základ pro budoucí generace.

♥ 1. Požehnání domova svččenou vodou

Svččená voda je v Katolické církvi po staletí mocnou svátostí, která slouží jako připomínka našeho křtu. Kdysi se běžně v domácnosti pravidelně používala k žehnání místností, předmětů a dokonce i blízkých jako forma duchovní ochrany.

- ☞ Jak na to: Mějte doma malou lahvičku se svččenou vodou. Použijte ji k požehnání členů své rodiny, svého pokoje a předmětů jako připomínku Boží ochrany nad vaším domovem.

♥ 2. Zřízení domácího modlitebního koutku

Vyhrazený prostor pro modlitbu je krásný způsob, jak pozvat Boha do vašeho každodenního života. Pomáhá soustředit rodinu na modlitbu a vytváří klidné prostředí pro spojení s Bohem, kam se může každý uchýlit v době radosti nebo boje.

- ☞ Jak na to: Najděte si ve svém domě klidný koutek, kde můžete umístit kříž, růženec, Bibli nebo obraz Panny Marie a svíčku. Povzbuzujte svou rodinu, aby se tam shromáždila pro každodenní modlitbu nebo tiché rozjímání.

♥ 3. Modlit se růženec jako rodina

Růženec není jen osobní pobožnost. Společná modlitba sjednocuje rodiny mocným způsobem. Tato tradice může přinést do rodiny neuvěřitelný pokoj a blízkost.

- ☞ Udělejte modlitbu růžence součástí vaší každodenní rodinné rutiny, například po večeři. Mohla by se stát chvílí klidu a zamyšlení, na kterou se každý těší.

♥ 4. Praktikování pobožnosti Nejsvětějšího Srdce

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu je krásnou připomínkou Kristovy nekonečné lásky k lidstvu. Povzbuzuje rodiny, aby žily s pokorou, laskavostí a srdcem otevřeným pro druhé.

- ☞ Jak na to: Umístěte obraz Nejsvětějšího Srdce na přední místo ve svém domě. Dejte také zasvětit své rodiny a domov Nejsvětějšímu Srdci a požádejte Našeho Pána Ježíše Krista, aby přebýval ve vašem domě a vedl vás ve všem a ochraňoval od každého nebezpečí.

♥ 5. Oslavujte církevní svátky jako rodina

Svátky jsou radostnými obdobími v církevním kalendáři, které připomínají svaté a významné církevní události. Slavení těchto dní doma může přinést pocit radosti a učení se o víře.

- ☞ Jak na to: Najděte sváteční dny smysluplné pro vaši rodinu, vyznačte si je v kalendáři, připravte se na ně a oslavte je. Ať už je den svatého Františka nebo Nanebevzetí, připravte speciální jídla, modlitby nebo aktivity, které zdůrazňují důležitost dne.

♥ 6. Společné čtení životopisů svatých

Životy svatých jsou naplněny inspirací a vírou. Čtení jejich příběhů jako rodina je úžasný způsob, jak se dozvědět o tom, jak jiní prožívali svou víru v těžkých časech.

- ☞ Jak na to: Vyberte si každý měsíc jednoho svätce, o kterém se budete jako rodina učit. Diskutujte o jeho životě a podívejte se na to, jak by ho vaše rodina mohla následovat.

♥ 7. Společná modlitba před jídlem

V modlitbě děkujeme Bohu za jídlo a prosíme o Jeho požehnání. Zavázat se k pravidelné modlitbě při společném jídle nám pomáhá pěstovat si ducha vděčnosti a pokory.

♥ 8. Zpívejte každý večer mariánskou antifonu

V rámci rodinných modliteb před spaním zpívejte spolu s dětmi každý večer mariánskou antifonu. Tyto starodávné zpěvy dětem i rodičům dodají nejen trochu více klidu na konci dne, ale co je důležitější, jejich myšlenky obrátí k nebi, když se ukládají do spánku.

Čtyři mariánské antifony pocházejí z klášterní tradice, kdy se na závěr Kompletáře každý večer zpívá jedna ze čtyř mariánských modliteb:

- ☞ *Ave Regina Caelorum* neboli „Zdráva buď, Královno nebe“, začíná den po Hromnicích až do Velikonoc.
- ☞ *Regina Caeli* neboli „Raduj se, Královno nebeská“ se používá celý velikonoční čas končící Letnicemi.
- ☞ *Salve Regina* neboli „Zdrávas, Královno“ se zpívá během nejdějšího ze čtyř období, které trvá od Letnic až po začátek adventu.
- ☞ Nakonec *Alma Redemptoris Mater* neboli „Slavná Matko Spasitele“ se zpívá od adventu do 2. února (Hromnice).

Zavedením těchto posvátných tradic zpět do našich domovů nejenže obnovíme naši víru, ale budeme budovat silnější rodinu a prostředí klidu, milosti a božského spojení. Ať je váš domov požehnán vírou, láskou a Boží přítomností v každé místnosti!.

(podle internetu)

Poznáváme kult svatého Jakuba v biblických souvislostech

Mezi dvanáct Ježíšových apoštolů patří Jakub Zebedeův a Jakub Alfeův (srov. Mk 3,16–19). Evangelista Lukáš zmiňuje Jakuba, který je otcem apoštola Judy (srov. Lk 6,16; Sk 1,13). V prvním verši Judova listu se jeho odesílatel Juda označuje za Jakubova bratra (srov. Jud 1,1). Apoštol Pavel ve svém Listu Galat'anům píše, že se při návštěvě Jeruzaléma setkal s Jakubem, Pánovým bratrem:

„Za tři roky potom jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní. Z ostatních apoštolů jsem však viděl jen Jakuba, bratra Páně.“ (Gal 1,18–19) V tomtéž listě Pavel zmiňuje trojici osob – Jakuba, Petra a Jana – a nazývá je „pilíři církve“ (srov. Gal 2,9). Jakub je také zmíněn v Prvním listě Korint'anům mezi těmi, kterým se zjevil vzkříšený Ježíš (srov. 1 Kor 15,7). Na začátku svého listu Jakub o sobě píše: „Jakub, služebník Boha a Pána Ježíše Krista, (posílá) pozdrav dvanácti kmenům rozptýleným v cizině.“ (Jak 1,1)

Z uvedených příkladů vyplývá potřeba nejprve rozlišit jednotlivé nositele jména Jakub. Většina biblistů spojuje tyto biblické zmínky se třemi odlišnými osobami jménem Jakub.

Jakub Starší – syn Zebedeův

Prvním z nich je Jakub Starší, syn Zebedeův a bratr apoštola Jana. Jméno jejich otce pochází z hebrejštiny a znamená „Boží dar“. Ježíš je povolal za apoštoly při rybaření u Galilejského jezera (srov. Mt 4,21). Podle Marka oba bratři opustili otce s nádeníky, což naznačuje, že jejich rodina byla materiálně zajištěná. Matkou byla pravděpodobně Salome. Novozákonní texty zmiňují matku synů Zebedeových, která prosila Ježíše o zvláštní místo pro své syny (srov. Mt 20,20) a stála pod křížem (srov. Mt 27,56). Podle Marka se pravděpodobně jednalo o Salome (srov. Mk 15,40–41), která patřila mezi ženy doprovázející Ježíše. Byla přítomna i u hrobu při velikonočních událo-

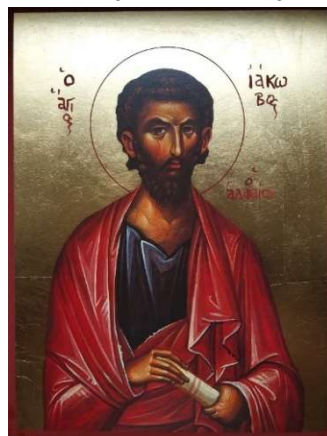

stech (srov. Mk 16,1). Marek uvádí, že Ježíš dal Jakobovi a Janovi přezdívku Boanerges – Synové hromu, což mohlo vyjadřovat jejich prudkou povahu. V evangeliu podle Lukáše je zachycena epizoda, kdy Ježíš tyto bratry pokáral, když chtěli seslat oheň z nebe na samařskou vesnici, která je odmítla (srov. Lk 9,54). Změna jména v Bibli často znamená zvláštní poslání – jako u Abrama (Abrahám), či Šimona (Petr – Skála). Někteří biblisté se domnívají, že označení Boanerges spíše vyjadřuje jejich horlivost při šíření evangelia. Jakub a Jan tvořili s Petrem vnitřní okruh tří nejbližších Ježíšových apoštolů, přítomných u zvláštních událostí (proměnění, vzkříšení Jairovy dcery, modlitba v Getsemanské zahradě). Po Ježíšově zmrtvýchvstání, kolem roku 41 po Kr., převzal vládu nad Palestinou vnuk Heroda Velikého – Herodes Agrippa I., který nechal Jakuba popravit. Stalo se tak mezi lety 42–44 po Kr. Skutky apoštolů to popisují takto: „V té době král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem.“ (Sk 12,1–2) Jakub se tak stal prvním mučedníkem z řad apoštolů.

Jakub Alfeův a „Pánův bratr“

Druhým nositelem jména je Jakub, syn Alfeův. Podle Marka je označován jako Mladší nebo Menší:

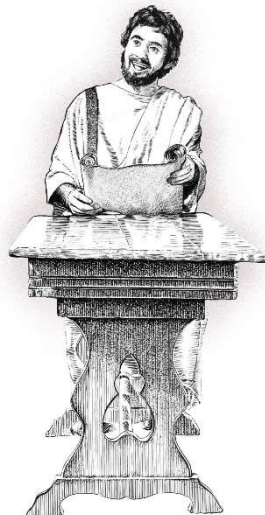
„Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Joseta, a Salome.“ (Mk 15,40) Marie je zde označena také jako matka Joseta (srov. Mk 15,47). Ve starověku sv. Jeroným (347–420) spojil postavu Jakuba, syna Alfeova, s Jakubem – Pánovým bratrem, na základě Mk 6,3: „Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josetův, Judův a Šimonův?“ Jakub, syn Alfeův, byl jedním z Dvanácti apoštolů, ale v Novém zákoně se zmiňuje jen čtyřikrát, a to vždy jako syn Alfeův.

Jakub – Pánův bratr

Třetím významným nositelem jména Jakub je ten, kdo je v Novém zákoně označován jako „Pánův bratr“. Církevní otec Epifanius (315–403) tvrdil, že Jakub a další Ježíšovi bratři byli Josefovými dětmi z prvního manželství. Tuto interpretaci přijímali i jiní otcové, např. Klement Alexandrijský, Eusebios z Cesareje a Origenes – a dodnes ji zastává Pravoslavná církev. Origenes ve

svém komentáři k Matoušovu evangeliu podrobně vysvětluje úryvek: „Není to snad syn tesaře? Neříká se jeho matce Marie a bratřím Jakub, Joset, Šimon a Juda?“ (Mt 13,55) Podle něj byli tito bratři synové Josefovi z předchozího manželství. Takové vysvětlení má za cíl zachovat úctu k Mariinu věčnému panenství, protože její tělo – naplněné Duchem Svatým (srov. Lk 1,35) – nemělo žádný pohlavní styk s mužem. Ježíš je zde chápán jako prvorozený plod mužské čistoty, vycházející z čistoty Mariiny. Katolická církev však přijímá výklad sv. Jeronýma, podle kterého se výrazem „bratři“ míní širší příbuzenstvo – např. bratrance, strýcové apod. – z Mariiny strany.

Jakubova autorita

Apoštol Pavel nazývá Jakuba v Listu Galatským Pánovým bratrem (srov. Gal 1,19) a pilířem (srov. Gal 2,9). Při svém sporu se sv. Petrem v Antiochii sv. Pavel zmiňuje „některé od Jakuba“ (Gal 2,12), což poukazuje na autoritu, kterou Jakub měl mezi křesťany, a to nejen v Jeruzalémě a Antiochii, kde se spor odehrál, ale Jakubova autorita musela být známa i církvím v Galacii, kterým píše tento list. Jelikož sv. Pavel zmiňuje Jakuba i v Prvním listu Korintským (srov. 1 Kor 15,7), znamená to, že Jakub byl známý i křesťanské komunitě v Korintu.

Ve Skutcích apoštolů je Jakubova autorita potvrzena samotným Petrem, který po svém zázračném vysvobození z vězení říká: „Oznamte to Jakobovi a bratřím“ (Sk 12,17). To dokazuje, že Jakub měl důležité místo v jeruzalémské církvi natolik, že Petr cítil povinnost informovat ho o této události. Na apoštolském sněmu v Jeruzalémě kolem roku 49 po Kr. Jakub výrazně vstupuje do diskuse a navrhuje normy pro pokojné soužití křesťanů z pohanství a ze židovství (srov. Sk 15,13–21). Židovský historik Flavius Josephus (37–100) uvádí, že Jakub, Pánův bratr, byl ukamenován v Jeruzalémě v roce 62 po Kr.

Dodnes mezi biblisty probíhá diskuse, zda v případě Jakuba Alfeova a Jakuba, „Pánova bratra“, jde o jednu, nebo o dvě rozdílné osoby. Pavel v Gal 1,19 říká, že neviděl žádného z apoštolů, pouze Jakuba, Pánova bratra. Z textu však nevyplývá, že by pojem „apoštol“ a „Pánův bratr“ měl označovat jednu osobu. V tom samém listu Pavel uvádí: „Poněvadž Jakub, Petr a Jan – uznávané sloupy – poznávali, že mám k tomu od Boha milost, podali mně i Barnabášovi pravici

na znamení, že patříme k sobě: my že tedy máme být pro pohany, oni pro židy.“ (Gal 2,9). Jakub je tedy jmenován po boku apoštolů Petra a Jana, ale není použit výraz „apoštolové“, nýbrž „pilíře“. Možná to bylo proto, že Jakub nebyl apoštolem. Apoštol Pavel při výčtu osob, kterým se ukázal vzkříšený Kristus, odděluje Jakuba od ostatních apoštolů: „Potom se zjevil Jakobovi a potom všem apoštolům“ (1 Kor 15,7). Dalším argumentem pro dvě různé osoby je, že Jakub Mladší je synem Alfea, zatímco Jakub, Pánův bratr, je podle evangelisty Jana synem Kleofáše a Marie (srov. Jan 19,25).

V rozšířené křesťanské úctě je Jakub, Alfeův syn, který patřil do okruhu dvanácti apoštolů a má i jméno Mladší, respektive Menší, ztotožňován s Jakubem, Pánovým bratrem, který byl představeným jeruzalémské komunity. Osobně se přikláním k těm biblistům, kteří navrhují, aby se z historického hlediska rozlišovalo mezi těmito dvěma postavami.

Pozůstatky svěťce jsou ve Španělsku

V dějinách Církve se bohatě rozvinula úcta k Jakubovi, kterému jsem se věnoval jako prvnímú, to znamená k apoštolovi Jakubovi, synu Zebedeovu a bratru apoštola Jana. Výjimečným způsobem je uctíván ve španělském poutním místě Santiago de Compostela, s nímž se spojuje světově známá svatojakubská pouť. Z historického hlediska však v současnosti nemáme dostatek mimobiblických pramenů na to, abychom přesně určili delší životní osudy tohoto apoštola. Tradice říká, že po nanebevstoupení Pána Ježíše se Jakub odplavil do Španělska, aby tam hlásal Kristovo evangelium. Po svém návratu zpět do Svaté země podstoupil mučednickou smrt za vlády krále Heroda Agrippy I. Tradice dále říká, že jeho učedníci vzali pozůstatky apoštola a přenesli je do Španělska. Tam je uložili ve městě Santiago de Compostela, kde odpočívají až do dnes. V liturgickém kalendáři se svátek svatého Jakuba Zebedeova slaví 25. července. Písmo svaté nabízí s postavou Jakuba Staršího několik krásných a hlubokých podnětů pro náš duchovní život. Evangelisté zdůrazňují, že na Pánovo povolání reagoval Jakub se svým bratrem Janem velmi pohotově. Oba hned zanechali své sítě i otce a šli za ním. Musíme obdivovat tuto jejich ochotu a obětavost, s jakou

zanechali materiální jistoty i lidské zázemí. Jakub byl očitým svědkem některých událostí z Ježíšova života. Na vlastní oči viděl vzkříšení Jairovy dcery, Pánovu slávu na hoře Proměnění, ale i kapky krve na Ježíšově tváři v Getsemanské zahradě. Poznával Božího Syna nejen v jeho slávě, ale především v jeho utrpení, které sám vlastním životem následoval.

Vyprosme si od Božího Syna na přímluvu tohoto jeho apoštola milost, abychom i my v životě kladli Pána na první místo před všechny naše pozemské jistoty, abychom toužili vždy být blízko u Pána a být jeho nadšenými hlasateli.

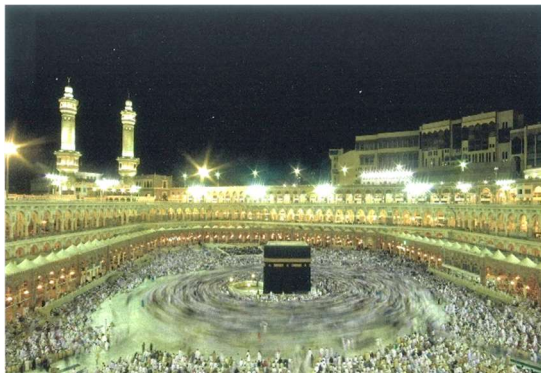
(podle KN)

Aliho nevšední pout'

Nejednou si vůbec neuvědomujeme, jak velký dar jsme dostali tím, že jsme se narodili a vyrostli v křesťanské rodině. Zdá se nám to přirozené, i když miliardy lidí na zemi tuto milost nemají.

Mezi obyvateli Země je 1,5 miliardy muslimů, které zotročuje otrocký islámský systém. Jedním z nich byl i Ali z Turecka, dokud nepodnikl neobvyklou pouť do Mekky...

Ali se narodil na chudobném tureckém venkově, který je zcela muslimský. Od dětství se věnoval pasení ovcí. Mnohokrát dostal od matky výprask, protože místo hlídání ovcí se nechával unášet pozorováním krásné přírody. Zvláštní krásu viděl

v květinách, které zvedaly své hlavičky k nebi. Spolu s nimi často hleděl k nebi a hledal Boha, který by mu byl blízký, a ne vzdálený a přísný jako Alláh, kterého znal a který je v sůře 3,54 dokonce představen jako strůjce podvodů. V takových

chvilích se Ali obracel k Bohu vlastními slovy a vyprávěl mu o svých těžkostech a starostech. Ale nebe mlčelo...

Aliho příbuzní tvrdě pracovali, aby si zajistili obživu, a tak se problémům dospívajícího chlapce nikdo nevěnoval. Ali se vyučil dobrému řemeslu. Byl zedníkem, ale své problémy utápěl v alkoholu, ačkoliv Korán pítí alkoholu v životě odsuzuje (súra 5,90)... Po smrti však mají pro věřící téct potoky vína (súry 47,15 a 83,25). Bůh islámu, jakého Ali znal, podněcoval k nepřátelství, k závisti, sváděl lidstvo a na nevěřící sesílal demony (súry 5,14.64.91; 19,83). Nebyl to milující Otec, který hledá hříšníky (Ezechiel 18,23; Lukáš 15,20–24).

Po nějaké době se Ali oženil a stal se otcem dvou dětí. Život své rodiny rychle proměnil v peklo a sousedé ho znali jako alkoholika a násilníka. Ali nedokázal ovládat své chování, a tak často odcházel z domova pracovat do Istanbulu na celé měsíce, ba i roky. Tam si vždy našel dobrou práci, ale doléhala na něj samota, kterou opět utápěl v alkoholu.

Odchod do Saúdské Arábie

„Po práci jsem chodil s kolegy do barů. Když jsem jednou takhle seděl v jednom z nich až do pozdní noci, pustil jsem se do upřímného rozhovoru s barmanem, který mi po vyslechnutí mého příběhu poradil, abych šel pracovat do Saúdské Arábie. ‚Tam je alkohol úplně zakázán, takže ho určitě neseženeš,‘ přesvědčoval mě. Byl jsem zoufalý, a proto jsem se rozhodl odcestovat. V Turecku jsem vydělával velmi dobře, ale šanci na osvobození od alkoholismu jsem viděl jen v pobytu v Saúdské Arábii.“

Po příletu do Arábie však velmi rychle našel místo, kde se alkohol sehnat dal... Pil tedy potají, čímž riskoval nejen svou pracovní kariéru, ale i trest bičování, který hrozí alkoholikovi přistiženému při činu. Saúdská Arábie je srdcem islámu a vládne v ní nejprísnější režim důsledně dodržující zákon šaría, který za pítí alkoholu trestá bičováním. Aliho přátelé, kteří byli svědky jeho boje, mu poradili, aby šel spolu s nimi na pouť do Mekky. „Tam ti Alláh určitě pomůže,“ ujišťovali ho. Kromě toho tak mohl splnit islámský náboženský příkaz a získat Alláhovu přízeň...

„Večer jsme šli do Káby (svatyně v Mekce) na modlitbu, po které jsme se, oblečení do speciálního bílého roucha (ihrám), odebrali spát do jednoho ze stanů pro poutníky. Bylo velké horko, takže jsem nemohl usnout. Vyšel jsem ven a lehl si ke stanu. Jak jsem tam tak ležel, začal jsem si vzpomínat na své dětství... A takto vleže jsem se začal modlit: ‚Bože, jak se k tobě mohu přiblížit?‘

Nevím, jak to mám udělat, ale vím, že jsi tam. Modlím se k tobě z celého srdce: zjev se mi. Osvobod' mě z otroctví alkoholismu. Chci, abys mě osvobodil!‘ Potom jsem unavený usnul hlubokým spánkem...“

„Patříš mi“

Ali uviděl ve snu muže oblečeného do bílého roucha. „Jak ke mně přicházel, řekl mi: ‚Patříš mi.‘ Nevím jak, ale uvědomil jsem si, že je to Ježíš. Překvapeně jsem odpověděl: ‚Vím, kdo jsi. Ty jsi Ježíš.‘ – ‚Přicházím, abych tě vzal s sebou,‘ odvětil. ‚Když s tebou půjdu, co bude s mou ženou a dětmi?‘ zeptal jsem se. Tehdy mi Pán položil dlaň na čelo a řekl: ‚Odejdi odtud. Patříš mně.‘“

Ali se probudil. Byla hluboká noc, ale on se cítil svěží a odpočinitý. Srdce mu málem puklo radostí. Cítil se lehký jako pírkó, osvobozený od těžkého břemene. Toužil, aby se mu ten sen znovu zdál. Prál si, aby se už nikdy nemusel probudit, ale usnout už nedokázal. Vběhl do stanu, vzbudil Erola, jednoho ze svých přátel, a začal mu chaoticky vyprávět, co se stalo. Erol byl naštěstí natolik unavený, že nerozuměl, co Ali říká. Kdyby to pochopil, mohl by ho na místě zabít za zradu islámu! Během rozhovoru s Erolem zaslechl Ali v bdělém stavu znovu Ježíšův hlas: „Odejdi odtud, odejdi...“

„Protože jsem nedokázal usnout ani ve stanu, ani před stanem, šel jsem si odpočinout do auta. Ráno mě vzbudili přátelé a volali mě, abych šel s nimi. Ale já jsem stále slyšel ten hlas, který mě pobízelo, abych odcestoval! Rozhodl jsem se, že se vrátím do Akby, kde jsem pracoval. Erol neskrýval překvapení, ale jen mávl rukou, považoval to za důsledek mého alkoholismu.“

Ježíš jedná

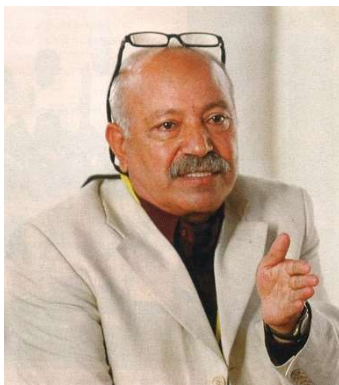
„Po návratu do Akby jsem se schoval do svého pokoje. Po chvíli jsem pocítil něco zvláštního, pocit, jaký jsem nikdy předtím nezažil – velký strach spojený s velkou radostí. Byla to Boží bázeň. Cítil jsem, jak Boží sláva naplňuje pokoj. Poprvé v životě jsem cítil, že Bůh je se mnou a že mi pomůže. Cítil jsem, jak mě osvobozuje od mých chyb a problémů, zvláště od alkoholismu. Nevěděl jsem, jak se mám modlit. Opakoval jsem jen: ‚Ano, Pane, udělám všechno,“

cokoliv ode mě v této chvíli chceš.' Téhož dne jsem zaslechl hlas, který mi řekl, abych se ihned vrátil do Turecka. Zabalil jsem si tedy všechny věci a odcestoval jsem.“

Když se vrátil do své vesnice, vyšli ho přivítat všichni sousedé. Byl rád, že přišli, přestože dobře znali jeho alkoholickou minulost. Možná si mysleli, že se díky pouti stal „dobrým muslimem“. Když tak seděl mezi nimi, zaslechl hlas, který ho pobízelo mluvit.

„Vstal jsem a jednoduchými slovy jsem jim začal vyprávět o mém setkání s Ježíšem. Také jsem jim řekl, že odteď jsem křesťanem. Všichni přítomní

se mi začali posmívat, mysleli si, že jsem se z alkoholu pomátl. Jen moje žena Zehra mi uvěřila. Se slzami v očích jsem ji prosil o odpuštění. Dojalo ji to, a tak se i ona rozhodla stát se křesťankou.“

„Kdo mě vyzná před lidmi, toho i já vyznám před svým Otcem“

Reakce sousedů Aliho neodradila. Velmi dobře věděl, že ho uzdravil Ježíš, a ne splnění muslimského příkazu vykonat pouť do Mekky. Lidem, které potkával, začal vyprávět o tom, co zažil. Ježíš se stal jeho vášní, cílem jeho života a hlavním tématem všech jeho rozhovorů.

Kvůli své nové víře musel často měnit zaměstnání, protože jeho muslimští zaměstnavatelé nesouhlasili s tím, co dělal. Každý muslim, který opustí islám, je totiž považován za zrádce a věřící má povinnost odpadlíka zabít. Toto se muslimům vštěpuje od dětství. Pro Aliho však byla touha hlásat Ježíše silnější než strach ze smrti či potřeba stálého zaměstnání. Jeho odvážné evangelizační úsilí bylo tedy důvodem, proč musel znovu odcestovat do Istanbulu.

„V Istanbulu jsem si ihned našel stálou práci. Smutek po rodině však způsobil, že jsem znovu začal pít... Tehdy jsem se rozhodl, že se navzdory všemu vrátím do rodné vesnice s nadějí, že mi Ježíš pomůže i tentokrát. A skutečně: V Maraši jsem se zaměstnal u muže, který sice nesdílel moji víru, ale vážil si mých pracovních schopností a neodsuzoval mě jako odpadlíka od islámu.“

Ani dva roky po svém mimořádném setkání s Ježíšem Ali neznal žádné jiné křesťany. Nikdy neviděl evangelium. Jednoho dne zapnul rádio a překvapilo ho, že moderátor mluvil o Ježíši! Byl to pořad *Výzva k pokoji*. Byl nadšený a rozhodl se napsat tvůrci pořadu. Krátce nato dostal turecké evangelium. Byl nesmírně

šťastný! Konečně mohl lépe poznat toho, který se mu zjevil jako Pán a Spasitel. Ježíš začal hluboce proměňovat jeho život skrze své slovo. Dokonce i jeho sousedé uvěřili v jeho proměnu!

Od té doby je jeho dům otevřený pro všechny, kdo se chtějí něco dozvědět o Ježíši. Obvykle začíná otázkou:

„Chceš vidět nebe?“

Pokud zazní kladná odpověď, pokračuje:

„Pojď se podívat, jak žiju!“

Sny a vidění, v nichž se zjevuje Ježíš

Muslimské země odmítají přítomnost a působení Kristových učedníků. Přesto v posledních letech nečekaně vzrostl počet křesťanů v těchto oblastech. Děje se to díky tomu, že sám Ježíš se muslimům zjevuje ve snech – od Indonésie až po Mauretánii, od Saúdské Arábie až po Turecko.

Je to výzva pro nás všechny, abychom jim vyprošovali milost víry v Božího Syna a odvalu hlásat evangelium svým blízkým. Ježíš probouzí muslimský svět – a my na tom můžeme mít duchovní podíl skrze modlitbu, která má moc lámat okovy islámu a přivolávat světlo světa, které září v temnotách (srov. Jan 1,5).

Modlitba za muslimy

Pane Ježíši Kriste, rozvaž pouta, kterými Zlý svazuje muslimy. Pane, mocí své krve prolité na kříži osvobod muslimy od hříchů cizoložství, krádeže, vraždy, magie a proklínání. Uděl kněžím dar vyhánět zlé duchy, aby osvobodovali muslimy z okovů Zlého. Amen.

(podle Milujte sa)

Škola osvícení v New Age

Žila na Havajských ostrovech, kde už ve 28 letech dosáhla skvělé kariéry. Vydávala úspěšný turistický časopis, investovala a kupovala nemovitosti, měla vlastní dům i auto. Časopis koupila a později prodala. Ze života podle amerického snu ji však násilně vytrhla autonehoda.

Moira Noonan byla vážně zraněná, částečně ochrnula a pociťovala neustálou bolest. Následující dva roky bylo její tělo natolik oslabené, že nebyla schopná udržet ani šálek kávy. Lékaři jí nedávali žádnou naději na uzdravení, a co víc – jakákoli perspektiva další profesionální kariéry se úplně rozplynula.

Tuto beznadějnou situaci změnil telefonát od Moiriny sestry, která jí pověděla o klinice zaměřené na léčbu bolesti. Pro Moiru, která žila v permanentní bolesti a bez jakékoli naděje na zlepšení, to byla skvělá zpráva. Bez váhání vše zanechala a odletěla z Honolulu do Wisconsinu, kde se nacházela nová, ale už renomovaná klinika. Její metodu léčby bolesti převzaly mnohé univerzitní nemocnice a centra biologické obnovy po celých Spojených státech. Tak se začala její cesta do světa New Age.

Výbuch víry

Moira vyrostla v katolické víře, ale když jako teenagerka přešla z katolické na státní školu, přestala chodit na mše i do náboženství. Místo toho ji zaujala tehdy velmi módní a propagovaná spiritualita Východu. Četla knihy o indické filozofii, navštěvovala akce a koncerty indické hudby. Během studia na státní univerzitě se účastnila meditačních cvičení, o kterých se dozvíдалa z nástěnek na kolejích.

Moira se rozhodla, že jednoho dne odcestuje do Indie, najde si svého guru a dosáhne osvícení. Aby si tento sen mohla splnit, musela nejdříve dokončit studia. Díky své pílí zvládla závěrečné zkoušky, získala diplom a následně i skvělou práci. Honba za kariérou nasměrovala její touhy zcela jiným směrem, takže o duchovní osvícení přestala mít zájem – až do zmíněné nehody, která její profesní dráhu ukončila a otevřela ji novému, fascinujícímu světu duchovních zážitků.

Chycena na návnadu

Když se jí dnes někdo zeptá, jak začalo její dobrodružství s hnutím New Age, odpoví:

„Přes moji zdravotní pojišťovnu.“

A je to skutečně tak. Díky zdravotnímu pojištění jí po nehodě umožnili absolvovat pobyt na klinice léčby bolesti. Je paradoxem, že v dnešním racionálním světě

její pojišťovna proplatila terapii s okultními prvky – a to s odvoláním na její úspěšnost.

Po pěti týdnech pobytu na klinice se Moirin zdravotní stav výrazně zlepšil. Přestala brát léky proti bolesti a její tělo začalo opět správně fungovat. Dosáhla toho pomocí autogenního tréninku mysli.

V systému tzv. „nové mysli“ jde o to, aby se mysl pomocí autohypnózy nastavila na realitu, kterou si člověk přeje vytvořit. Ten, kdo začne uvažovat tímto „novým způsobem“, se zbaví pocitu viny – a tím se podle této teorie zbaví i bolesti.

Protože to u ní fungovalo a Moira dokonce několikrát zažila mimořádný zážitek, při kterém „opustila své tělo“, začala se intenzivněji zajímat o filozofii a postoje, které klinika propagovala.

Nové naprogramování světového názoru

Názory a postoje, které si Moira a ostatní pacienti na kurzu osvojovali, byly antikřesťanské. Nemluvalo se o Bohu jako o Stvořiteli a víra ve Spasitele, který má člověka zachránit od bolesti a zla, byla představena jako ztráta času. Trénink mysli spočíval v tom, že každý si má pomoci sám.

Moira prošla důkladným vymýváním mozku, v důsledku čehož se zhroutilo její dosavadní chápání světa, víry, i její postoj k tělu, životu, Bohu a uzdravení. Místo židovsko-křesťanského světového názoru si osvojila víru v to, že člověk existuje mimo hmotu (tedy není tělem) a může si tedy sám tvořit vlastní realitu. Pomocí tzv. „klidných duchovních sil“ (jiné prý neexistují) může dokonce ovlivňovat Boží plán.

Až po letech pochopila, že tímto způsobem myšlení ji zlý duch sváděl k tomu, aby lidské ego postavila na místo Boha a považovala se za bytost, která vše zvládne sama.

Na klinice jí doporučili, aby si i po skončení kurzu udržovala stav tzv. nové mysli, aby se bolest nevrátila. Když se zeptala, zda může duchovní posilu hledat v katolickém kostele, odradili ji od toho. Místo toho jí nabídli účast na setkáních Unifikační církve, Asociace křesťanského poznání nebo dianetiky.

Dostala také meditační nahrávky s autogenním tréninkem a dalšími autohypnotickými pomůckami. Cesta, na kterou se Moira vydala z touhy po uzdravení, jí nakonec zavedla na duchovní scesti.

Po letech přiznala, že odvržení prvního přikázání a postavení svého ega na místo Boha ji vedlo k překračování dalších přikázání a pochybnostem o křesťanských pravdách. Moira se zapojila do modloslužby ve všech formách, které zmiňuje Kniha Deuteronomium (Dt 18,9–12): věštění, čarodějnictví, předpovídání budoucnosti, kouzla, vyvolávání duchů zemřelých.

Bůh nás před těmito praktikami výslovně varuje, aby nás ochránil před zlem. Moira si však toto nebezpečí neuvědomovala a stále víc se mu oddávala.

Ponořená do okultismu

Moira působila jako kněžka hnutí Religious Science (Náboženské vědy), jako médium, poradkyně a terapeutka. Nadšeně získávala nové znalosti v oblasti hypnoterapie, návratů do minulých životů, astrologie, absolvovala kurzy zázraků, reiki, channelingu, používala magické krystaly, uctívala kult bohyně a prakticovala jasnovidectví a jiné okultní praktiky.

Tím vším umožnila zlým duchům vstoupit do svého života. Jako médium viděla duchovní svět – a většinu z toho, co viděla, by nejraději nikdy nespátřila. Démonický svět je děsivý. Démoni nepřicházejí v míru a jejich působení člověku nikdy neprospívá.

Moira nebyla schopná najít klid – její mysl byla ve stálém neklidu. Před očima se jí stále míhaly vize jako nekonečný film, který nedokázala vypnout. Zoufale potřebovala pomoc...

Útočiště hříšníků

V procesu jejího vysvobození z chaosu a temnoty New Age sehrála zvláštní roli Panna Maria, která jí poslala několik znamení. Moira za nimi šla, aniž by věděla, kam vedou – a netušila, z jak velkého zla ji vedou ven. Byla zaslepená a ponořená do falešných okultních praktik.

První znamení přišlo během přestávky na workshopech New Age na Havaj–

ských ostrovech. Moira narazila na výtisk časopisu New Age Journal, nejpopulárnějšího periodika tohoto hnutí. Obsahoval článek známé osobnosti Sondry Rayové, která popisovala svou cestu do Indie za guruem a pak návštěvu Medžugorje, kam ji přivedly zprávy o zjeveních Panny Marie.

Sondra návštěvu shrnula slovy:

„Matka Panna Maria je bohyně nebe, která sestoupila, aby se spojila s bohyní Země.“

Když Moira tuto větu četla, něco jí nehrálo. Článek ji silně zasáhl, dotkl se jejího srdce, ale i po letech v New Age věděla, že Panna Maria není bohyně. V jejím nitru se probudila pravda, kterou kdysi slyšela na katolické škole.

Pod tímto dojmem odešla z workshopů, procházela se a upřímně se modlila:

„Bože, jestli se někde zjevuje Ježíšova matka, vím, že není bohyně. Víím, že ten časopis se mýlí. Ukaž mi, prosím, pravdu!“

Tato modlitba nezůstala bez odpovědi. Další znamení přišla brzy poté...

Trpělivé vedení Matky

Jedno ze znamení přišlo během spiritistické seance s otáčením stolku. Moira byla mezi lidmi, kteří položili ruce na stůl a čekali na příchod tzv. ducha průvodce. Moira však jasně pocítila přítomnost někoho jiného. Bylo to krásné, andělské a zázračné. Okamžitě stáhla ruce ze stolku – nemohla je položit zpět, jako by je měla přikované k tělu. Po chvíli vstala a opustila místnost.

Ptala se: „Co to bylo? Může mi někdo říct, co se to děje?“

A ve svém nitru zaslechla zřetelný hlas:

„Jsem Královna pokoje.“

Moira nikdy předtím o Královně pokoje neslyšela, ale nepochybovala, že to byla Boží Matka. Odpověděla, že se už nikdy nevrátí do společenství, které se věnuje spiritistickým seancím. V jejím srdci se zrodila touha poznat Pannu Marii a dozvědět se více o Jejím Neposkvrněném Srdci. Pomalu začala chápat, že cesta, po které kráčela, nebyla správná.

Zázračná medaile

O pár týdnů později zemřela její babička. V prázdném domě, ze kterého byly odvezeny všechny věci, Moira objevila medailonek, který babička nosila. Nikdo si ho dříve nevšiml – dostal se do Moiriných rukou zázračným způsobem. Netušila, že jde o zázračnou medaili z Rue du Bac. Zavěsila si ji na krk a od té doby ji neustále nosí. Stala se pro ni nejvzácnější památkou, kterou jí babička mohla zanechat. S medailí se pak pojilo mnoho dalších událostí.

Svatost smíření – hned!

Velký význam v jejím obrácení měla svatá zpověď. Po účasti na mši svaté s modlitbou za uzdravení silně pocítila, že se má vyzpovídat. Hledala kněze, až ho našla stát u auta – chystal se odjet. Na parkovišti před kostelem se po 25 letech smířila s Bohem a vyznala své hříchy. Nečekala na „lepší podmínky“ – okamžitě odpověděla na Boží vnuknutí a shodila ze sebe tíhu letitých hříchů. Vydala se na cestu pravé víry.

Náročný proces obrácení

Moira začala pravidelně navštěvovat mše svaté, číst náboženskou literaturu, modlit se, postit se celý týden, denně se zasvěcovala Neposkvřnému Srdci Panny Marie a s úctou nosila zázračnou medaili. Díky knihám sv. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu si osvojila mariánskou zbožnost. Naučila se modlitby ke sv. Michaelu Archandělovi a sv. Benediktovi, které oslabují působení zlého ducha.

Proces vnitřní proměny byl náročný a často bolestivý. Musela přehodnotit celé své smýšlení. V hnutí New Age jí vštěpovali, že člověk je sám sobě bohem, a nepotřebuje žádného Spasitele. Proto pro ni nebylo snadné uznat pravého Boha a Krista jako Vykupitele. Nejtěžší bylo zřeknutí se víry v reinkarnaci.

Očista domova

Další výzvou bylo zbavit se všech předmětů a knih souvisejících s New Age. Moirin dům

byl plný okultních pomůcek, jejichž hodnota přesahovala tisíce dolarů. Sama to nedokázala – pomohli jí přátelé z biblického kroužku. Byli svědky jejího iracionálního, nepřátelského až agresivního chování, které si později vůbec nepamatovala. Ukázalo se, že ještě nebyla zcela osvobozena od duchovních pout spojených s těmito předměty.

Důkladná zpověď

Nevěděla, že každá lež a každá praktikovaná metoda New Age bránily jejímu úplnému osvobození. Panna Maria, které se zasvětila, ji však nenechala samotnou. Během návštěvy Medžugorje se postavila do dlouhé fronty lidí čekajících na zpověď v angličtině. „Náhodou“ se dostala ke knězi, který měl zkušenosti s osvobozováním lidí od New Age – páter Filip Pavič.

Jeho pomoc jí umožnila, aby překročila rámeček běžné zpovědi. Její zpověď trvala více než dvě hodiny, a protože za ní čekali další lidé, pozval ji páter do své kanceláře následující den. Setkání trvalo 14 hodin. Moira konkrétně vyznávala všechny praktiky, které vykonávala, a ve jménu Ježíše Krista se jich slavnostně zříkala. Stejně se zřekla všech duchovních učitelů a průvodců.

Duch Svatý dal pátrovi dar poznání, takže jí připomínal i to, co sama zapomněla. Moira zcela otevřela své srdce Bohu, aby ji očistil a naplnil svou láskou. Tehdy jasně pochopila, že za každou okultní praktikou stojí démon.

Bylo to částečně traumatizující, ale hluboce osvobozující. Když bylo vše u konce, cítila se jako nově narozené Boží dítě. Zřekla se veškerého zla své minulosti. Věděla, že Ježíše bude moci následovat jen tehdy, pokud ji bude za ruku držet Panna Maria.

Zachraňovat duše

Po návratu do Katolické církve Moira zcela skoncovala s předchozím životním stylem. Prosila Boha, aby jí ukázal, co dál. Bůh ji vyslyšel a naplnil ji zápalením pro evangelizaci – aby z její minulosti mohlo vzejít dobro.

Začala potkávat lidi z okultního prostředí, kteří potřebovali uzdravení a obrácení. Mnozí byli z jejího blízkého okolí – nemusela cestovat do dalekých zemí, aby kovala misi. Bůh ji povolal, aby hlásala radostnou zvěst tam, kde žila.

Moira využívala své zkušenosti s osvobozením od New Age, aby přiváděla ztracené duše zpět k Bohu a do Katolické církve, v níž je reálně přítomen Ježíš Kristus – ve svátosti Eucharistie a smíření.

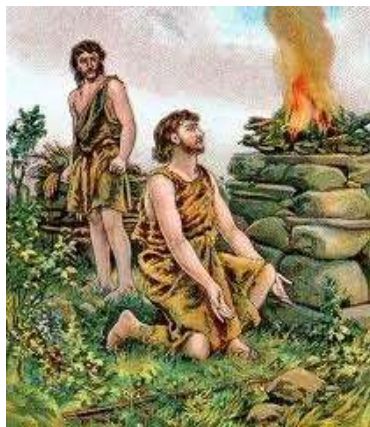
(podle Milujte sa)

Satanovy strategie 3.

Třetí z řady ďábových útoků na naši duši otráví naše srdce a chválu Boha. Pokud nechcete chodit na mši, proč byste chtěli jít do nebe? Ne, tato otázka není nemístná. Naopak, poukazuje na nejzákladnější základ duchovních útoků. V první a druhé části tohoto seriálu jsme hovořili o tom, jak satan využívá naší slabosti a zranitelnosti, aby nás přiměl ke hříchu. Nyní se podívejme na Kainovu strategii, pomocí níž nám satan krade to nejušlechtlejší, co nám bylo dáno – povolání a radost. Obojím totiž máme oslavovat Boha. Ve čtvrté kapitole knihy Genesis Kain i Ábel přinesli Bohu oběť. Ábelova oběť byla přijata, ale Kainova

nikoli. Kain se odmítl nechat vést Bohem na správnou cestu a ve vzteku zabil svého bratra Ábela. Jaké je poučení z tohoto příběhu? Neochota přijmout nápravu, nepřijetí výzvy vzdát Bohu slávu, která mu náleží – to vše otravuje naše srdce. Dnes možná nemáme na mysli bratrovraždu. Kainova strategie ve skutečnosti funguje rafinovaněji. Musíme vynaložit větší úsilí, abychom ji rozpoznali. Když Kain přinesl oběť, chtěl, aby se naplnila jeho vůle. A to je kořen jeho hříchu. Odmítá přijmout své povinnosti spolu s radostí ze spravedlivé oslavy Hospodina. Jsme si jisti, že se mu v něčem nepodobáme? Když jsem byl začínajícím knězem, řekl mi jednou jistý muž, který by měl být rozumnější než já: „Jsi nový a ještě nevíš, že časem

ke mši něco přidáš a něco ubereš. Bude se ti to víc líbit.“ A tak jsem se na to podíval. Ale jako čerstvě vysvěcený kněz jsem si rychle vzpomněl, že jsme se před vysvěcením zavázali, že si mši nebudeme přizpůsobovat. Slíbil jsem, že budu sloužit známou veřejnou modlitbu Církve tak, jak si přeje Církev, kterou založil Kristus. Kdybych si ji přizpůsobil, nebyla by to už mše, ale moje soukromá modlitba vykonávaná na veřejnosti, která by vypadala jako mše. A to Bůh nevyžaduje a nepotřebuje to ani lid. Kainův příklad nás učí, proč se nesmíme odvážit postavit se před oltář a prohlásit: „Staň se má vůle!“ Kdybychom vám to chtěli vysvětlit, přistoupili bychom k tomu, že bychom Pána chválili až na druhém místě. To je satanova strategie podle Kainova vzoru. Je to racionální ospravedlnění rezignace a trapných kázání, banální hudby, obnošených rouch, ošklivých kostelů a frivolních obřadů. Tvrdohlavě bychom se zasazovali o dosažení cíle snížením náročnosti. Ale naši mladí lidé to už po dvě generace odmítají. Mluvíme o Eucharistii jako o zdroji a vrcholu křesťanského života. Pokud však podlehneme Kainově strategii, mladí nám neuvěří. Nebudou tomu věřit, protože tomu nebudeme věřit my sami. Pokud z celého srdce věříme, že Eucharistie je zdrojem a vrcholem křesťanského života, nebudeme dělat kompromisy v obřadech a nespokojíme se s bezmyšlenkovitou chválou jen zdánlivě – polovičním srdcem! Naopak, budeme chválit s vědomím, že na tom závisí osud lidstva a stav našich duší. Bernard z Clairvaux učí: „Z jedné mše svaté získáš mnohem víc, než kdybys rozdal všechn svůj majetek chudým nebo se vydal na pouť na křesťanská svatá místa.“ Jak by vypadalo naše nedělní ráno,

kdybychom tomu opravdu věřili? A jak by vypadal zbytek našeho života? Svátý Jan Maria Vianney, který se oblékal do kusů látek, spal na zemi a živil se bramborami, tvrdil, že ještě nenašel nic krásnějšího než mši svatou. Jak moc se liší od Kainova smýšlení! Advent je období postupného zapalování svící. Symbolizuje naši potřebu světla – aby přišlo do tmy. Zhasla snad Kainova strategie světlo v našich srdcích? Připravila nás o radost z chvály? Otupila náš smysl pro Kristovo volání, abychom se s ním setkali v jeho svaté oběti? Způsobila, že trváme na své vůli, místo abychom poslouchali Boží příkazy? Ctíhodný John Sheen, americký biskup Fulton, nám ukazuje cestu ve své knize *Kalvárie a mše svatá: průvodce misálem*: „Představte si Kristova velekněze, jak odchází z nebeské sakristie k oltáři na Kalvárii. Už se oblékl do lidské přirozenosti, do manipulu – části kněžského roucha – našeho utrpení, do kněžské stoly, ornátu kříže. Kalvárie je jeho katedrálou, kalvárská skála jeho oltářem. A slunce, které rudne, je jakoby světlem svatostánku. Maria a Josef jsou živé postranní oltáře, hostie je jeho tělo a víno jeho krev. On je vzpřímený – jako kněz, a přitom rozkročený – jako oběť. Jeho mše právě začíná.“ Kdybychom si tuto vizi vepsali do duše před každou mší, během ní a po ní, neměla by nad námi satanova Kainova strategie žádnou moc. Nedali bychom přednost ničemu před Boží slávou, která se nám nabízí ve mši a kterou najdeme v nebi. Obraťme se – odmítněme Kainova ducha a nabídněme Bohu chválu, kterou si zaslouží. V příštím článku budu hovořit o svatých Božích zbraních v tomto duchovním boji. Do té doby se za sebe navzájem modleme.

(aletia.org)

Eucharistické srdce Ježíšovo a láska, která plodí křesťanskou kulturu

Hlavním důvodem tohoto svátku je připomenutí lásky našeho Pána Ježíše Krista v tajemství eucharistie.

Papež Benedikt XV., O ustanovení svátku
Eucharistického Srdce Ježíšova

Nestačí dodržovat příkázání, i když musíme; nestačí milovat jeden druhého jako sebe, i když musíme. Jediná potřebná věc, unum necessarium

Království, je milovat tak, jak nás miluje On, což je láska k radosti z utrpení a obětí, jako Roland a Oliver útočící do bitvy na smrt, když brání ty, které milují, když volají „Po radost“; to je hudba křesťanské kultury.

John Senior, *Obnova křesťanské kultury*

John Senior ve svém klíčovém díle, *Obnova křesťanské kultury*, tvrdí a poměrně brilantně demonstruje, že křesťanská kultura v podstatě vychází z mše svaté. Z tohoto kosmického středu, trvá na tom, vyznačují všechny poklady umění, architektury, hudby, literatury, politika, ekonomika, sociální formy, zvyky a celé kulturní dědictví *západní civilizace* (jak to sekularisté rádi nazývají) – nebo to, co správněji nazýváme *křesťanstvím*. Pokud tomu tak skutečně je – a já bez váhání prohlašuji, že ano – pak lze také říci, že samotné srdce křesťanské kultury, mše svatá, sama vychází z doslovného srdce své obětní oběti. Tedy eucharistické Srdce Ježíšovo.

Ve 12. století, aby porazil hereze, které odmítaly uznat podstatnou přítomnost našeho Pána – Těla, Krev, Duše a Božství – v Nejsvětější Eucharistii, zavedl papež Urban IV majestátní svátek Božího těla.

Ačkoli se tato posvátná svátost slaví každý den ve slavnostním obřadu mše, přesto věříme, že je užitečné a hodné, aby se alespoň jednou za rok slavil slavnostnější svátek, zejména proto, abychom zmátli a vyvrátili nepřátelství heretiků.

Papež Urban IV., *Transiturus de hoc mundo*

Spolu s obnoveným důrazem na teologii transsubstanciace přicházela velkolepá procesí, která s velkou pompou a heraldikou slavně zvolávala světu skutečnou přítomnost Našeho eucharistického Pána; a potažmo potvrdil ústřední význam svaté mše svaté jako samotného zdroje, z něhož vycházela celá křesťanská civilizace.

Podobně před sto lety, když lidská srdce ochladla a omrzela po pokračujícím všeobecném odpadnutí, které tehdy vyvrcholilo apokalyptickou světovou válkou, zavedl jiný papež, Benedikt XV., další svátek na obranu Eucharistie. Tentokrát je důraz kladen na velkou lásku našeho Pána v této nejvznešenější svátosti.

Hlavním důvodem tohoto svátku je připomenutí lásky našeho Pána Ježíše Krista v tajemství Eucharistie. Církev si tímto způsobem stále více přeje podněcovat věřící, aby k tomuto posvátnému tajemství přistupovali s důvěrou, a rozněcovat jejich srdce onou božskou láskou, která stravovala Nejsvětější Srdce Ježíšovo, když ve své nekonečné lásce ustanovil Nejsvětější Eucharistii, v níž Božské Srdce je stráží a miluje tím, že s nimi žije, když žijí a přebývají v Něm.

Papež Benedikt XV

Slavnost Eucharistického Srdce Ježíšova, slavená ve čtvrtek v oktávu svátku Nejsvětějšího Srdce, kterému bezprostředně předchází oktáva svátku Nejsvětějšího Těla Kristova (Corpus Christi), nám výslovně přináší do povědomí spojení mezi Nejsvětější Eucharistií a jejím doslovným *jádr*em, Nejsvětějším Srdcem. Slouží jako nepostradatelná připomínka, že vnitřní zdroj lásky (Nejsvětější Srdce) a její vnější projev (Svatá Eucharistie) nemohou nikdy chybět jeden bez druhého.

Stejně tak láska k našemu Pánu, přestože vyvěrá z ticha nejskrytějších zákoutí našich srdcí, nemůže nikdy zůstat skryta, má-li to vůbec být láska. Nadbytek lásky je sebedarování. Je nasměrován ven. Nemůže si pomoci, ale hlásat celému stvoření chválu svého milovaného. „*A na dotek [lásky] se každý stane básníkem, i když v sobě předtím žádnou hudbu neměl*“, říká Agathon v Platónově Symposiu. Jak ví každý, kdo má v sobě ještě kousek jasu mládí nebo i jen jeho nejslabší vzpomínku: *milenc zpívá!* (A to lze dokonce říci o zraněném nebo zhrzeném milenci, i když jsou to náhodou hořkosladké písně ztráty a smutku – nebo občas nádherné těhotenské mlčení zralé reflexe – které se brzy stanou společníky nás všech v podzimní léta naší pozemské pouti.)

Kulturní gag liberalismu

V době formované a ovládané ideologií liberalismu, charakterizovaného vnučováním sekulárních plotů ve společnosti i v našich vlastních srdcích a myslích (neboť, jak tvrdil Aristoteles spolu s celou tradicí Církve, jsme politická zvířata, jmenovitě společenské bytosti, jejichž vnitřní životy se nutně projevují navenek, aby utvářely svět kolem nás); tento svátek postavený za účelem zadržování a kastrování náboženské pravdy a z ní pramenící oddanosti, aby se nerozlila ze své přidělené soukromé sféry a do širokého politického společenství – tento svátek může působit jako připomínka nezbytného spojení mezi vnitřní zbožností. a její přirozené a organické kulturní, tedy veřejné projevy.

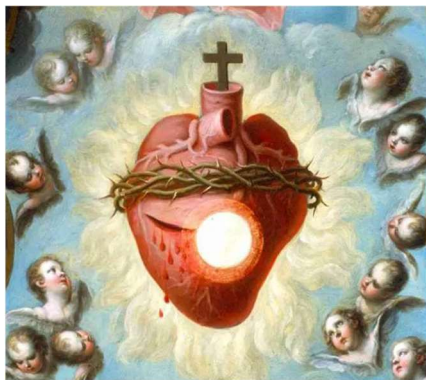
Abych znovu citoval Agathona, „*koho se láska nedotýká, chodí ve tmě*“. Jak lépe popsat neradostnou noc, která je naším vlastním věkem, epochou bez lásky, v níž byla stará hudba křesťanstva nahrazena tupým mechanickým řinčením užitečnosti, pohodlí a lakomství – úžasně uspořádaným tak, aby současně sloužilo jak rozmarné základně? touhy jednotlivců stejně jako tyranské rozmary jejich pánů?

Stačí se podívat na bezútesné výhledy, které tvoří naše fádňi životní prostředí – s jejich architektonicky zbídačenými budovami a hrubými billboardy nahrazujícími staré majestátní kostelní věže, které kdysi tak elegantně prorážely plochý duchovní horizont, kterým byl starý pohanský svět – jen aby mohl být nyní nahrazen novým a anemickým mechanizovaným modlářstvím, které ani nedosahuje důstojnosti násilného uchopení a nahého zoufalství mužů starověkých pověr. Nemluvě o masově vyráběných, homogenizovaných, deprimujících a bezmístných předměstích, která, jak si někdo dokáže představit, budou jednou sloužit jako exponáty ukazující, kde byly kdysi tak pohodlně zavřené třídy otroků naší doby. Jaký je úděl tak chladné společnosti bez vášně? Co musíme udělat, abychom unikli této nové éře temnoty, aby jasné slunce lásky znovu vrhlo své teplo na naši mrazivou civilizaci?

HLEĎTE NA TOTO SRDCE! které tak milovalo lidi, že se ničeho nešetřilo, dokonce ani vyčerpávajícího a stravujícího se, aby jim svědčilo o své lásce .

Náš Pán svaté Markétě Marii Alacoque

Jestliže byl svátek eucharistického Srdce Ježíšova ustanoven jako připomínka oné všepohlcující lásky, kterou k nám Nejsvětější Srdce chová ve svaté Eucharistii, jak pak máme tuto lásku opětovat? Jaká znamení a záruky naší lásky můžeme na oplátku dát lásce, kterou nám nabízí? Je-li náš věk poznamenán všeobecným spiknutím ticha – kde nástroje nebeské hudby byly přetluceny do radlic výměnou za válečné zbraně a masové ničení, aniž bychom obětovali pohřební žalozpěv za Toho, kterého jsme tak samolibě hlásali jako mrtvý – jak můžeme nahradit a naplnit to, co chybí? Jak vynahradíme téměř úplné a všeobjímající zanedbávání, kdy se svatostánky vyzářující posvátný oheň božské lásky znovu a znovu setkávají s chladnou a lhostejnou opuštěností? Od posměchu světa po

hrůzy přijímání na ruku a přijímání svátosti v nevěře a veřejnými a zatvrzelými hříšníky – jak vůbec začít úměrně reagovat na pohrdání a otevřené svatokrádeže, kterých se mu výměnou za to dostává?

Jestliže dvanácté století vidělo skvělá veřejná procesí hlásající heretikům skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii, neměla by naše doba být svědky podobných veřejných činů, které tváří v tvář bezcitné lhostejnosti a čiré nenávisti demonstrierou obětavou lásku a dokonce i radost v utrpení, které odráží sebeobětování Jeho eucharistického Srdce?

Odpověď na volání

Musí být zahájena celosvětová křížová výprava nápravy a útěchy eucharistického Pána. ...Písmo svaté říká: „Kde se rozhojnil hřích, tam se rozhojnila milost“ (Řím. 5:20) a my můžeme analogicky dodat: „Kde se rozhojnila eucharistická zneužívání, tam se rozhojnila skutky nápravy.“

Biskup Athanasius Schneider

Pevný a církevně schválený základ, od kterého můžeme alespoň začít některé z našich počátečních snah, lze v tuto chvíli nalézt v Křížové výpravě eucharistické reparace, kterou specificky organizuje OnePeterFive. Máme-li znovu získat svou mužnost jako katolíci a znovu se stát silou, se kterou je třeba bojovat ve veřejné sféře, musíme se nejprve pilně snažit zvýšit svou vnitřní oddanost. V tomto ohledu nám tato iniciativa nabízí příležitost připojit se k již hmatatelnému laickému hnutí, které nám dává jasný oddaný prostředek, z něhož můžeme začít s počátečními pokusy o znovudobytí naší kultury. V tom tvoří nezbytnou a zásadní, i když *nedostatečnou*, odpověď na *lásku našeho Pána Ježíše Krista v tajemství Eucharistie*.

Abychom parafrázovali pana Flanderse v jednom z jeho nedávných děl, *pro katolíka myslet „ve větším“ pro něj znamená myslet z hlediska subsidiarity*. Abychom skutečně využili a zažili bohatost a vitalitu naší tradice, bude to znamenat, že se nejprve budeme muset sklonit, abychom obdělávali provinční půdy, které už shodou okolností nacházíme ukryté pod našima nohama. To znamená, že se musíme organizovat na farní úrovni a z ní utvářet potřebná sdružení (spolnosti, bratrstva atd.), která budou vyžadována, abychom pak mohli věci doslova vynést do ulic. Doufejme a modleme se, aby tato laická iniciativa, zformovaná jako odpověď na výzvu dobrých biskupů, byla pouze prvním *předběžným* ovocem hojné úrody eucharistické zbožnosti.

(podle internetu)

Staré bludy s novými nálepkami

Podívejme se společně s biskupem Sheenem na bludy, které přetrvávají z minulosti, i když se snaží vypadat moderně.

VÝZVA K NETOLERANCI

Amerika prý trpí netolerancí. Není tomu tak. Trpí tolerancí: tolerancí vůči dobru a zlu, pravdě a omylu, ctnosti a neřesti, Kristu a chaosu. Naše země není ani zdaleka tak zaplavena fanatiky, jako spíše lidmi se širokým rozhledem. Člověk, který si dokáže spořádaně ustlat, jak jen si člověk může ustlat postel, je nazýván fanatikem; ale člověk, který si nedokáže ustlat, stejně jako nedokáže dohnat ztracený čas, je nazýván tolerantním a široce smýšlejícím.

Fanatik je ten, kdo odmítá přijmout důvod pro cokoli; člověk se širokým rozhledem je ten, kdo přijme cokoli za důvod – za předpokladu, že to není dobrý důvod. Je pravda, že existuje požadavek na přesnost, exaktnost a určitost, ale je to pouze požadavek na přesnost ve vědeckém měření, nikoli v logice.

Porucha, která způsobila tuto nepřirozenou širokospektrálnost, je mentální, nikoli morální. Důkazy pro toto tvrzení jsou trojího druhu: tendence řešit otázky nikoliv argumenty, ale slovy, bezvýhradná ochota přijmout autoritu kohokoliv v oblasti náboženství a konečně láska k novotám.

Voltaire se chlubil, že kdyby dokázal najít jen deset hříšných slov denně, mohl by rozdrtit „hanbu“ křesťanství. Denně nacházel oněch deset slov, a dokonce denně tučet, ale nikdy nenašel argument,

a tak slova odešla cestou všech slov a věc, křesťanství, přežila. Dnes nikdo nepředloží ani chabý argument, aby dokázal, že Bůh neexistuje, ale jsou zástupy těch, kteří si myslí, že zpečetili nebesa, když použili slovo „antropomorfismus“. Toto slovo je jen ukázkou z celého toho katalogu názvů, které slouží jako výmluva těm, kdo jsou příliš líní myslet. Stačí chvilka zamyšlení a člověk jim řekne, že Boha se nezbaví tím, že ho nazve „antropomorfní“, stejně jako se nezbaví bolesti v krku tím, že ho nazve „streptokokem“. Pokud jde o používání termínu „antropomorfismus“, nevidím, že by jeho používání v teologii bylo méně oprávněné než používání termínu „organismus“ ve fyzice, který noví fyzikové tak rádi používají. Některá slova jako „reakcionářský“ nebo „středověký“ se na Katolickou církev lepí a používají se stejnou neúctou, s jakou se může muž posmívat věku dámy. Matky nepřestávají být matkami proto, že jejich synové dospějí, a matka Církve křesťanského světa, která nezačala v Bos-tonu, ale v Jeruzalémě, nemá být zbavena svého slavného titulu jen proto, že její synové opouštějí domov. Jednoho dne se možná rádi vrátí a jejich návrat bude tím nejoprávněnějším „návratem domů“, jaký kdy svět viděl.

Existenci této falešné tolerance prozrazuje nejen záměna slov za argumenty, ale také ochota mnoha myslet přijmout za autoritu v jakémkoli oboru jedince, který se stane slavnou autoritou v jednom konkrétním oboru. V pozadí novinářského náboženství stojí předpoklad, že když je někdo chytrý ve vynalézání automobilů, je tím pádem chytrý i v pojednání o vztahu buddhismu a křesťanství; že profesor, který je autoritou v matematickém výkladu atomových jevů, je tím pádem autoritou ve výkladu manželství; a že člověk, který ví něco o osvětlování, může vrhnout světlo na téma nesmrtnosti, nebo snad dokonce zhasnout světlo nesmrtnosti. Přenos vzdělání má své meze a žádný člověk, který maluje krásné obrazy pravou rukou, nemůže za den a na popud novináře namalovat stejně dobrý obraz levou rukou. Věda o náboženství má právo být vědecky vyslechnuta prostřednictvím svých kvalifikovaných mluvčích, stejně jako má věda o fyzice nebo astronomii právo být vyslechnuta prostřednictvím svých kvalifikovaných mluvčích. Náboženství je věda navzdory tomu, že někteří by z něj chtěli udělat pouze sentiment.

Náboženství není otevřená otázka, jako je tomu u Společnosti národů, zatímco věda je uzavřená otázka, jako je tomu u sčítací tabulky. Má své principy, přirozené i zjevené, které jsou ve své logice náročnější než matematika. Falešná představa tolerance však tuto skutečnost zastřela před očima mnoha lidí, kteří jsou stejně netolerantní k nejmenším detailům života jako k toleranci ve vztahu k Bohu.

V běžných životních záležitostech by ti samí lidé nikdy nezavolali doktora křesťanské vědy, aby jim opravil rozbitou okenní tabulku; nikdy by nezavolali očního lékaře, protože si zlomili očko jehly; nikdy by nezavolali květináře, protože si poranili dlaň, ani by nešli k truhláři, aby se postaral o jejich nehty. Nikdy by nevolali výběřčího daní, aby z nich dostal pětikorunu, kterou spolkló dítě. Odmítli by poslouchat příznivce Kiwanis, který diskutuje o pravosti údajného Rembrandta, nebo ireisurga, který řeší spornou právní otázku. A přesto jsou ochotni naslouchat ve veledůležitém tématu náboženství, na němž závisí naše věčné osudy, ve veledůležitě otázce vztahu člověka k jeho okolí a k jeho Bohu, každému, kdo si říká prorok. A tak jsou naše časopisy plné článků pro tyto „široce smýšlející“ lidi, v nichž každý od Jacka Dempseyho až po šéfkuchaře hotelu Ritz Carlton vypráví o své představě Boha a o svém pohledu na náboženství. Ti samí jedinci, kteří by se rozčilovali, kdyby si jejich dítě v rozporu s watsonovskou zálibou ve výchově hrálo se špatně zbarveným lízátkem, by se ani v nejmenším neznepokojovali, kdyby vyrůstalo, aniž by kdy slyšelo jméno Bůh.

Nebylo by v naprostém souladu se způsobilostí věcí trvat na určitých minimálních požadavcích na teologické výroky? Jestliže trváme na tom, aby ten, kdo nám opravuje potrubí, věděl něco o instalatérství, a ten, kdo nám dává léky, věděl něco o medicíně, neměli bychom očekávat a požadovat, aby ten, kdo nám vypráví o Bohu, náboženství, Kristu a nesmrtnosti, se alespoň pomodlil? Nepohrdá-li Kreisler cvičením na stupnicích, proč by měl moderní teolog pohrdat cvičením v prvcích náboženství?

Dalším důkazem rozpadu rozumu, který způsobil toto podivné podhoubí širokého myšlení, je vášeň pro novoty v protikladu k lásce k pravdě. Pravda je obětována pro epigram a Kristovo božství pro titulní stránku pondělních novin. Mnohému modernímu kazateli jde mnohem méně o kázání Boha a Jeho ukřižovaného než o popularitu u svých věřících. Nedostatek intelektuální páteře ho nutí rozkročit se mezi volem pravdy a oslem nesmyslů a skládat poklony katolíkům kvůli „jejich skvělé organizaci“ a sexuologům kvůli jejich „upřímné výzvě mládeži této generace“. Ohýbání kolen před davem a zalíbení se spíše lidem než Bohu by je pravděpodobně přimělo k tomu, aby se zdráhali někdy hrát roli Jana Křtitele před novodobým Herodem. Žádný obviňující prst by nevztáhli na rozvedeného nebo žijícího v cizoložství; žádný hlas by nehřimal do uší bohatých a neříkal by něco o nesnášenlivosti Božství: „Není dovoleno, abys žil s manželkou svého bratra.“ Spíše bychom slyšeli: „Příteli, časy se mění! Kyseliny modernity rozežirají zkameněliny ortodoxie. Pokud tvůj ušlechtilý

sexuální pud k sebevyjádření nenajde svůj správný podnět a odezvu v nikom jiném než v Herodiadě, pak ji ve jménu Freuda a Russella přijmi za svou zákonitou manželku, kterou budeš mít a držet, dokud vás sex nerozdělí.“

Víra v existenci Boha, v Kristovo božství a v mravní zákon jsou považovány za přechodnou módu. Nejnovější věc v této nové toleranci je považována za pravdivou, jako by pravda byla módou jako klobouk, a ne institucí jako hlava. V současné době se v psychologii móda ubírá směrem k behaviorismu, stejně jako ve filozofii k temporalismu. A že to není objektivní platnost, co diktuje úspěch moderní filosofické teorie, potvrzuje výrok, který před několika lety pronesl jeden slavný anglický filosof zabývající se časoprostorem pisateli, když se ho zeptal, kde vzal svůj systém. „Z mé představivosti,“ odpověděl. Na námitku, že představivost není tou správnou schopností, kterou by měl filosof používat, odpověděl: „Je, pokud úspěch vašeho filosofického systému nezávisí na pravdě, která je v něm obsažena, ale na jeho novosti.“

V tomto výroku je poslední argument pro moderní široký rozhled: pravda je novost, a proto se „pravda“ mění s pomíjivými choutkami okamžiku. Podobně jako chameleon, který mění své barvy podle roucha, na něž je navlečen, tak i pravda se má měnit podle slabostí a úskalí doby, jako by základy myšlení mohly být pravdivé pro předadamovce a falešné pro adamovce. Pravda sice roste, ale roste stejnorodě, jako žalud v dub; nehoupe se ve větru jako větrný kohout. Leopard nemění své skvrny ani Etiopan svou kůži, i kdyby byl leopard navlečen do mříží nebo Etiopan do růžových punčoch. Povaha některých věcí je neměnná, a žádná z nich není pevnější než povaha pravdy. Pravda může být tisíckrát popřena, ale to jen dokazuje, že je dostatečně silná, aby přežila tisíce útoků. Ale aby někdo tvrdil: „Někteří říkají to, jiní ono, proto žádná pravda neexistuje,“ je asi tak logické, jako by Kolumbus, který slyšel jedny říkat: „Země je kulatá“ a druhé: „Země je placatá“, dospěl k závěru: „Země tedy vůbec není.“

Právě tento druh myšlení, který nedokáže rozlišit mezi ovci a jejím druhým kabátem z vlny, mezi Napoleonem a jeho třírohým kloboukem, mezi podstatou a náhodou, druh, který zplodil myslí tak zploštělé šíří, že ztratily veškerou hloubku. Podobně jako tesař, který může zahodit své pravítko a použít každý trám jako měřidlo, tak i těm, kteří zahodili měřítka objektivní pravdy, nezbývá nic jiného, čím by mohli měřit, než momentální mentální móda.

Chichotavá závrať z novosti, sentimentální neklid rozjitřené mysli a nepřirozený strach z pořádné dávky tvrdého myšlení, to vše dohromady vytváří skupinu

sofistikovaných latitudinářů, kteří si myslí, že není rozdíl mezi Bohem jako Příčinou a Bohem jako „mentální projekcí“; kteří staví na roveň Krista a Budhu, sv. Pavla a Johna Deweyho, a pak rozšíří své široce pojaté myšlení do rozsáhlé syntézy, která říká nejen to, že jedna křesťanská sekta je stejně dobrá jako druhá, ale dokonce i to, že jedno světové náboženství je stejně dobré jako druhé. Velký bůh „Pokrok“ je pak intronizován na oltářích módy, a když se hektičtí citelé ptají: „Pokrok k čemu?“, dostává se jim tolerantní odpovědi: „K většímu pokroku.“ Po celou dobu se rozumní lidé diví, jak může existovat pokrok bez směru a jak může existovat směr bez pevného bodu. A protože mluví o „pevném bodu“, říká se o nich, že jsou pozadu za dobou, zatímco ve skutečnosti jsou mentálně i duchovně mimo dobu.

Tváří v tvář tomuto falešnému širokému smýšlení svět potřebuje netoleranci. Masa lidí sice tvrdošijně udržuje rozdíly mezi dolary a centy, bitevními loděmi a křižníky, „ty mi dlužíš“ a „já ti dlužím“, ale zdá se, že zcela ztratila schopnost rozlišovat mezi dobrým a špatným, správným a nesprávným. Nejlépe o tom svědčí časté zneužívání pojmů „tolerance“ a „netolerance“. Existují myšlenky, které se domnívají, že netolerance je vždy špatná, protože pod pojmem „netolerance“ si představují nenávisť, úzkoprsost a fanatismus. Stejně myslí se domnívají, že tolerance je vždy správná, protože pro ně znamená dobročinnost, širokospektrálnost a americkou dobrosrdečnost.

Co je to tolerance? Tolerance je postoj rozumné trpělivosti vůči zlu a shovívavosti, která nás zdržuje od projevů hněvu nebo trestů. Důležitější než definice je však oblast jejího uplatnění. Důležité je zde toto: Tolerance se vztahuje pouze na osoby, ale nikdy ne na pravdu. Netolerance se vztahuje pouze na pravdu, ale nikdy ne na osoby. Tolerance se vztahuje na chybující, netolerance na chybu.

To, co zde bylo právě řečeno, objasní to, co bylo řečeno na začátku této kapitoly, totiž že Amerika netrpí ani tak netolerancí, která je bigotností, jako spíše tolerancí, která je lhostejností k pravdě a omylu, a filozofickou nonšalancí, která byla vykládána jako široký rozhled.

Větší tolerance je samozřejmě žádoucí, protože lásky k lidem, kteří se s námi rozcházejí, není nikdy dost. Sám náš blahoslavený Pán žádal, abychom „milovali ty, kdo nás pomlouvají, protože jsou to vždycky lidé“, ale nikdy nám neřekl, abychom milovali pomlavy. V souladu s Kristovým duchem Církve vybízí k modlitbám za všechny, kdo stojí mimo Církev, a žádá, aby jim byla prokazována co největší láska. Jak říkával svatý František Saleský: „Je snazší chytat mouchy na kapku medu než na sud octa.“

Kdyby někteří z nás, kteří jsme obdařeni jejími posvátnými výsadami, věřili o Církvi stejným věcem, jakým věří její pomlouvači, kdybychom ji znali jen ze slov zrádců nebo třetinových lží nepoctivých historiků, kdybychom ji chápali jen prostřednictvím těch, kteří nikdy nebyli kolébkou jejích posvátných sdružení, možná bychom Církve nenáviděli stejně jako oni. Nejzarytější nepřátelé Církve, ti, kteří ji obviňují z toho, že je nevlastenecká, jako byl obviněn Kristus před Pilátem; že je nesvětská, jako byl obviněn Kristus před Herodem; že je příliš dogmatická, jako byl obviněn Kristus před Kaifášem; nebo že je příliš nedogmatická, jako byl obviněn Kristus před Annášem; že je posedlá ďáblem, jako byl obviněn Kristus před farizeji – ti Církve ve skutečnosti nenávidí. Nemožnou Církve nenávidět o nic víc než Krista; nenávidí pouze to, o čem se mylně domnívají, že je to Katolická církev, a jejich nenávisť je jen marnou snahou o její ignorování.

Je tedy třeba projevovat lásku k lidem, zejména k těm, kteří jsou mimo ovčín a které je třeba pomocí lásky přivést zpět, aby byl jeden ovčín a jeden pastýř.

Tak daleko je tolerance, ale dál už ne. Tolerance se nevztahuje na pravdu nebo zásady. K těmto věcem musíme být netolerantní a o tento druh netolerance, tolik potřebný k tomu, aby nás vyburcoval ze sentimentálního dusna, se přimlouvám. Netolerance tohoto druhu je základem veškeré stability. Vláda musí být netolerantní vůči zlovolné propagandě a během světové války vytvořila index zakázaných knih, aby bránila národní stabilitu, stejně jako Církev, která je v neustálém boji s bludy, vytváří svůj index zakázaných knih, aby bránila trvalost Kristova života v lidských duších. Vláda byla za války netolerantní vůči národním kacírům, kteří odmítali přijmout její zásady týkající se nutnosti demokratických institucí, a použila fyzické prostředky k prosazení těchto zásad. Vojáci, kteří šli do války, byli netolerantní k zásadám, za které bojovali, stejně jako musí být zahradník netolerantní k plevele, který roste na jeho zahradě. Nejvyšší soud Spojených států je netolerantní k jakémukoli soukromému výkladu první zásady ústavy, že každý člověk má právo na život, svobodu a hledání štěstí, a konkrétní občan, který by si „svobodu“ vykládal i v tak malém smyslu, že znamená výsadu „jet“ na červenou, by se velmi brzy ocitl v cele, kde by nesvítla žádná světla, dokonce ani žlutá – barva nesmělých duší, které nevědí, zda zastavit, nebo jet. Architekti jsou stejně netolerantní k písku jako k základům pro mrakodrapy, jako jsou lékaři netolerantní k zárodkům ve svých laboratořích a jako jsme my všichni netolerantní k obzvlášť široce smýšlejícímu „tolerantnímu“ a dobromyslnému prodáváči, který při vystavování našich účtů přidává sedm a deset, aby z toho bylo dvacet.

Je-li tedy správné – a je to správné –, aby vlády byly netolerantní vůči principům vlády, stavitelé mostů vůči zákonům napětí a deformace a fyzikové vůči principům gravitace, proč by nemělo být právem Krista, právem jeho Církve a právem myslících lidí být netolerantní vůči pravdám Krista, učení Církve a principům rozumu? Mohou být Boží pravdy méně náročné než pravdy matematiky? Mohou být zákony rozumu méně závazné než zákony vědy, které jsou poznávány pouze prostřednictvím zákonů rozumu? Může být člověk obdařený přirozenou pravdou, který odmítá stejně tolerantně pohlížet na matematika, který říká, že dvě a dvě je pět, a na toho, kdo říká, že dvě a dvě jsou čtyři, nazýván moudrým člověkem, a může být Bohu, který odmítá stejně tolerantně pohlížet na všechna náboženství, upíráno jméno „Moudrost“ a má být nazýván „netolerantním“ Bohem?

Máme říkat, že odražené sluneční paprsky jsou teplé, ale slunce není horké? To říkáme ekvivalentně, když připouštíme netoleranci principů vědy a upíráme ji Otcí vědy, který je Bohem. A jestliže vláda s nepružnými principy své ústavy, vzdálená od základu vlády na míle a oddělená od ní životem, může zmocnit lidi i o prosazování této ústavy, proč by Kristus nemohl vybrat a pověřit lidi mocí prosazovat jeho vůli a šířit jeho požehnání? A jestliže připouštíme netoleranci k základům vlády, která se v nejlepším případě stará o lidské tělo, proč nepřipustit netoleranci k základům vlády, která se stará o věčný osud lidského ducha? Vždyť na rozdíl od lidských vlád „není jiného základu, na němž by lidé mohli stavět, než na jménu Ježíš“.

Proč se tedy vysmívat dogmatům jako netolerantním? Ze všech stran dnes slyšíme, že „moderní svět chce náboženství bez dogmat“, což prozrazuje, jak málo myšlení se s tímto označením pojí, neboť ten, kdo říká, že chce náboženství bez dogmat, vyslovuje dogma, a to dogma, které je těžší zdůvodnit než mnohá dogmata víry. Dogma je pravdivá myšlenka a náboženství bez dogmat je náboženstvím bez myšlenky, nebo zády bez páteře. Všechny vědy mají svá dogmata. „Washington je hlavní město Spojených států“ je dogma geografie. „Voda se skládá ze dvou atomů vodíku a jednoho kyslíku“ je dogma chemie. Měli bychom mít široký záběr a říci, že Washington je moře ve Švýcarsku? Měli bychom mít široký záběr a říci, že H_2O je symbolem pro kyselinu sírovou?

Všechna dogmata vědy, historie a literatury si nemůžeme ověřit, a proto máme mnohá z nich brát na základě svědectví jiných. Věřím například profesoru Eddingtonovi, když mi říká, že „Einsteinův gravitační zákon tvrdí, že deset hlavních koeficientů zakřivení je v prázdném prostoru nulových“,“ stejně jako

nevěřím doktoru Harrymu Elmeru Barnesovi, když mi říká, že „šváb žije na Zemi v podstatě beze změny už padesát milionů let“. Svědectví doktora Eddingtona přijímám, protože svou učeností a publikovanými pracemi dokázal, že o Einsteinovi něco ví. Svědectví doktora Barnese o švábech nepřijímám, protože se v očích moderního světa nikdy nekvalifikoval jako odborník na šváby. Jinými slovy, tříbím svědectví a přijímám je na základě rozumu.

Stejně tak můj rozum tříbí historické důkazy o Kristu; zvažuje svědectví těch, kdo ho znali, a svědectví, které vydal on sám. Nenechá se ovlivnit těmi, kdo vycházejí z předem vytvořené teorie, odmítají všechny důkazy proti své teorii a zbytek přijímají jako evangelia. Při hledání naráží na taková díla, jako jsou Renanova a Straussova, která jsou kritická, ale naráží i na taková díla, jako jsou Fillionova a Grandmaisonova: zná jméno Loisy, ale zná i Lagrangeovo; zná teorii Ingeho, ale zná i D'Herbignyho. A tento důvod mě nakonec vede k tomu, abych přijal svědectví Ježíše Krista jako svědectví Boží. Pak přijímám tyto pravdy – pravdy, které nemohu dokázat, jako byl výrok profesora Eddingtona o Einsteinovi – a tyto pravdy se stávají dogmaty.

Mohou tedy existovat jak dogmata náboženská, tak dogmata vědecká, a obě mohou být zjevena, jedna Bohem, druhá člověkem. A nejen to – tato základní dogmata, podobně jako první Euklidovy principy, mohou být použita jako surovina pro myšlení, a stejně jako jeden vědecký fakt může být použit jako základ jiného, tak jedno dogma může být použito jako základ jiného. Abychom však mohli začít uvažovat na základě prvního dogmatu, musíme se s ním buď časově, nebo principiálně ztotožnit. Církev byla ztotožněna s Kristem jak v čase, tak v principu; začala přemýšlet na jeho prvních principech, a čím usilovněji přemýšlela, tím více dogmat vytvořila. Protože byla organická jako život, nikoli institucionální jako klub, nikdy na tato dogmata nezapomněla; pamatovala si je a její paměť je tradicí. Stejně jako vědec musí spoléhat na paměť prvních principů své vědy, které používá jako základ pro další závěry, tak i Církev se vrací do své intelektuální paměti, která je tradicí, a používá dřívější dogmata jako základ pro nová. V celém tomto procesu nikdy nezapomíná na své první zásady. Kdyby tak učinila, podobala by se dnešním nedogmatickým dogmatikům, kteří se domnívají, že pokrok spočívá v popírání skutečnosti, místo aby na ní stavěli; kteří se obracejí k novým ideálům, protože staré nikdy nevyzkoušeli; kteří odsuzují jako „obskurní“ pravdu, která má rodiče, a oslavují jako „pokrokovou“ šiboleť, který nezná ani svého otce, ani svou matku. Patří ke škole, která by popírala samu podstatu věcí: zbavit velblouda hrbu a nazývat ho velbloudem;

zkrátit žirafě krk a nazývat ji žirafou; a nikdy nezarámovat obraz, protože rám je omezení, a tedy princip a dogma.

Je však všim jiným než pokrokem chovat se jako myši a požírat základy samotné střechy nad hlavou. Nesnášenlivost vůči principům je základem růstu a matematik, který by se vysmíval čtverci, že má vždy čtyři strany, a ve jménu pokroku by ho nabádal, aby odhodil třeba jen jednu ze svých stran, by brzy zjistil, že přišel o všechny své čtverce. Stejně tak je tomu s dogmaty Církve, vědy a rozumu; jsou jako cihly, pevné věci, z nichž může člověk stavět, ne jako sláma, která je „náboženskou zkušeností“, vhodnou pouze k palení.

Dogma je tedy nutným důsledkem nesnášenlivosti prvních principů a ta věda nebo ta církev, která má největší množství dogmat, je věda nebo církev, která nejvíce přemýšlela. Katolická církev, po dvacet století učitelka, dělala obrovské množství pevného, tvrdého myšlení, a proto vybuďovala dogmata, jako by člověk stavěl dům z cihel, ale založený na skále. Viděla, jak před ní procházejí staletí s jejich pomíjivým nadšením a momentální loajalitou, jak dělají tytéž chyby, pěstují tytéž pózy, padají do týchž myšlenkových osidel, takže se stala velmi trpělivou a laskavou vůči bloudícím žákům, ale velmi netolerantní a přísnou vůči těm falešným. Byla a vždy bude netolerantní, pokud jde o Boží práva, neboť kacířství, omyl, nepravda se netýkají osobních záležitostí, v nichž by mohla ustoupit, ale Boží práva, v němž nelze ustoupit. Je mírná k bloudícím, ale násilná k bludu. Pravda je božská, kacíř je lidský. Po náležitém odškodnění přijme kacíře zpět do pokladnice svých duší, ale nikdy ne kacíře do pokladnice své moudrosti. Správné je správné, když nikdo nemá pravdu, a nesprávné je nesprávné, když se všichni mýlí. A v dnešní době potřebujeme, jak říká pan Chesterton, „ne církev, která má pravdu, když má pravdu svět, ale církev, která má pravdu, když se svět mýlí“.

Postoj Církve k této důležité otázce ve vztahu k modernímu světu nám může přiblížit příběh dvou žen v Šalamounově soudní síni. Obě si nárokovaly dítě. Zákonitá matka trvala na tom, že buď bude mít celé dítě, nebo nic, protože dítě je jako pravda – nelze ho rozdělit, aniž by došlo ke zkáze. Nezákonná matka naopak souhlasila s kompromisem. Byla ochotna se o dítě rozdělit, a dítě by bylo zemřelo na širokou mysl.

Modlitba v posteli Je to hřích?

V diskusi o formě a postojích modlitby jeden člověk napsal: „Rád se modlím v posteli, protože tehdy můj každý den začíná a končí u Boha. I když večer usnu při růženci, spontánní modlitbě nebo četbě duchovní knihy a usínám s myšlenkou na Boha. Ráno, než vstanu a začnu směřovat své myšlenky k Ježíši, začínám den s ním. Tehdy jsou obvykle ty nejkrásnější dny.“

„Pokud se člověk nemodlí vůbec, je lepší se modlit v posteli. Bůh je náš Otec a měli bychom si ho vážit. Ano, ale kolikrát se stane, že dítě přijde za rodiči do postele a spí s nimi? Samozřejmě mluvím o malých dětech, kterými bychom se měli navzdory svému věku také stát. Myslím, že je to podle této zásady. Malé dítě, jaké jsme ve vztahu s Bohem, si lehne vedle svého otce a začne mu vyprávět o svém dni, o svých snech, o svých příhodách a klade mu nekonečné množství otázek. Vždyť i Ježíš říká: ‚Nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království‘ (Mt 18,3). Samozřejmě nejsem zastáncem toho, že by se pozice v modlitbě měla omezovat pouze na tu v posteli. Stojí za to klečet i před postelí, nebo na ní dokonce sedět s Písmem v ruce.“

Jak se například doma modlíme svatý růženec? Která forma je správná? Pouze pokleknutím před ikonou Matky Boží? A pokud nemáme růženec v ruce a modlíme se ho aniž bychom si jednotlivá zrnka promnuli mezi prsty, je taková modlitba nehodná nebo neplatná? Samozřejmě není správné pokládat otázku tímto způsobem. Je to platná modlitba, důstojná a neméně zbožná, než když růženec držíme v rukou. A když se procházíme po zahradě nebo ležíme v posteli, můžeme se takto modlit?

Důležitá je také role, kterou v modlitbě hraje naše tělo. Byly doby, kdy se v Církvi praktikovala modlitba s pokáním, kdy se modlíci bičovali nebo klečeli na kamenech. Tím se vyjadřovalo pokání, lítost a zároveň se neustále bdělo nad modlitbami. Bylo to správné, nebo špatné? Pokud modlitebníci brali bičování

vážně, dokázali se během bolesti soustředit na Boha, na rozhovor s ním? Dnes sice tento způsob modlitby neodsuzujeme, ale současný člověk už vnímá modlitbu jinak. Bičování v modlitbě nebereme jako prostředek, který nám má pomoci lépe se modlit.

Máme zkušenost, že společná modlitba je jiná než osobní. Způsob modlitby a náš postoj k modlitbě je ovlivněn také tím, jaký máme obraz Boha, jaký k němu máme vztah. Někomu více pomáhá modlitba, která je již formulovaná, čte ji a při modlitbě se s textem ztotožňuje. Je přesvědčen, že ke krásně formulovaným napsaným slovům nemůže nic dodat. Někdo jiný spíše mluví s Bohem svými vlastními slovy. Svůj vztah k Bohu prožívá jako přátelství, protože Bůh je mu blízký, ale zároveň vznešený. Ještě někdo jiný prostě jen sedí v Boží přítomnosti. Nic nečte, nic neříká, jen si uvědomuje Boží přítomnost. Nakonec není nejdůležitější forma nebo způsob modlitby, ale naše láska k Bohu, naše snaha trávit s ním čas, dát mu to nejlepší ze sebe.

Vypadá hezky, když se někdo modlí vkleče se sepnutýma rukama. Ale když má člověk trochu větší váhu, věk nebo nějakou nemoc, je velmi těžké se v tomto postoji modlit. Když někdo tvrdě pracuje a večer, po celodenní práci, už nemůže klečet se sepnutýma rukama, nemůže se už modlit?

Je třeba to zkusit, poznat své možnosti a schopnosti. Když se modlím různými způsoby a v různých postojích, je moje modlitba pestřejší, ale zároveň mám zkušenost, který způsob modlitby a který postoj mi nejlépe vyhovuje a pomáhá, aby můj rozhovor s Bohem byl skutečnou modlitbou.

„Člověk, který není nemocný, není extrémně unavený a modlí se jen tak ze zvyku, leží v posteli? To je jistě lepší než vůbec,“ uvažuje žena v pokročilém věku. Ale ideální to rozhodně není. Může se zkusit modlit na posteli, ale třeba na kolenou, vsedě na patách nebo vkleče.

I já jsem se cítila duchovně nesvá poté, co jsem slyšela moudrá slova jednoho kněze, že Pán Ježíš za mě zemřel na kříži a já pro něj stále dělám tak málo. A tak jsem přešla od ležení na posteli, od ležení naplocho a následného klečení na posteli ke klečení na podlaze vedle postele. Jako pomůcku ke klečení používám dětskou mini židličku. „Klekátko“ by mělo být dostatečně pohodlné, abych se cítila přiměřeně komfortně, ale zároveň dostatečně nepohodlné, abych navzdory

únavě neusnula. Při dlouhých modlitbách, jako jsou například čtyři svaté růžence za sebou, se snažím klečet rovně. Daří se mi to na začátku, při úvodních modlitbách každé ze čtyř částí růžence. Také Bolestná velikonoční tajemství se téměř vždy modlím vkleče, zatímco u ostatních částí růžence si obvykle sedám na paty nebo se dokonce opírám o postel, když už nemám sílu.

Stává se mi, že i usnu, hlavně večer. Někdy, když se chci večer pomodlit růžencem a vím, že jsem velmi unavená, modlím se ho za chůze. Někdy bohužel ulehnu do postele a růžencem odložím, protože už to nevydržím. Zkoušela jsem se modlit růžencem vsedě. Ale pak jsem měla znepokojivé nutkání si každou chvíli dát nohu přes nohu. To však prožívám jako neuctivý postoj při modlitbě. Denně se také modlím vleže v posteli, ale je to spontánní modlitba, podle mých vlastních slov, kdy jen mluvím s Bohem. "Určitě je třeba zvážit, zda mám při modlitbě v ústech žvýkačku nebo zda zpívám zbožné písně se zpěvníkem v jedné ruce a druhou rukou v kapse. Pro někoho to mohou být detaily, ale rozhodně nejsou nepodstatné, protože o mně něco vypovídají. Nevypovídají o tom, že jsem špatný nebo nevěřící člověk, ale jsou svědectvím o tom, že stále dostatečně nerozumím Bohu, který chce být nejen mým přítelem, ale je také mým Stvořitelem a Pánem.

Postoj a forma modlitby jsou důležité, ale mnohem důležitější je vnitřní naladění na to, že se modlím. To ostatní, ať už má jakoukoli podobu, bude nakonec ve službě modlitby. Isidor ze Seville o modlitbě řekl: „Když se modlíme, přivoláváme k sobě Ducha Svatého. A když přijde, démonická pokušení ponořená do hlubin lidských duší okamžitě prchají, protože nemohou snášet jeho přítomnost. (Lk 11,13). Modlitby se mají konat srdcem, ne rty. Bůh totiž neposlouchá slova toho, kdo se modlí, ale hledí na srdce toho, kdo se modlí. A jestliže se srdce modlí v tichosti a hlas je tichý, i když zůstává skrytý před lidmi, nemůže být skrytý před Bohem, který je v nás zvlášť přítomen. Proto je lepší modlit se v tichu, srdcem, bez vydávání hlasu, než říkat jen slova, která nejsou doprovázena touhou duše.“

Modlit se můžeme vleže, není to hřích, ale hrozí nebezpečí, že při modlitbě usneme. Není však na škodu vyžadovat a udržovat zdravou sebekázeň, být na

sebe přísný. Nemá to vést k přílišné tvrdosti nebo skrupulóznosti, ale k mobilizaci, abychom se zmobilizovali ve chvílích nebo situacích, kdy nás přemáhá lenost, znechucení nebo únava.

(podle Misionár)

Jak pokazit dítě deseti tafy

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Darujte dítěti deník

Po rozsudku jednoho soudce vznikla zajímavá diskuze: dal za pravdu otci, který si dělal velké starosti kvůli problémovému chování svého nezletilého syna, a tak si bez zábran přečetl jeho deník.

Jsem za respektování soukromí a za právo každého z nás, malého i velkého, na ochranu svého intimního a výhradního prostoru. Umím se však vžít i do kůže dotyčného otce. Nechci být pokrytcem a musím se přiznat, že na 99 % bych se pravděpodobně choval stejně.

Existují okamžiky, kdy se my velcí musíme rozhodnout mezi pravidlem slušnosti a rizikem ztráty svého dítěte nebo dospívajícího, který je zavalen citlivým obdobím svého života, topí se a nedokáže třeba ani vyslat signál SOS.

Před několika lety jsem i já vymyslel školní deník. Nazval jsem ho „Tremenda“. Přišel jsem na to, že příliš mnoho dětí se uzavírá do sebe a drasticky trhá každý komunikační kanál s dospělými, zejména s rodiči. Přece jim

však zůstala záchranná loďka, touha psát a vylít si srdce svému malému pobočníkovi.

Za mých dob se školní deník používal k zapisování zkoušení a domácích úkolů. Naštěstí nebo na neštěstí dnes zůstal jediným přítelem, důvěrníkem a po televizi (?) dalším kanálem, kterému žáci mohou světit své nepokoje.

Z různých průzkumů vyplývá, že kolem 33 % dětí od 13 do 18 let mluví pouze s „Tremendou“ nebo s podobnými pomůckami.

Dva šestnáctileté mladíky jsem zachránil od pravděpodobné sebevraždy, protože jejich přítelkyně vytušily z poznámek naškrábaných do „Tremendy“, že něco není v pořádku...

Jsem rád, že do této pasti padl táta. Donedávna se v podobných případech znepokojovaly matky, které pak vyzvídaly a kradmo listovaly v denících svých dětí.

Jen ať přijdou otcové! Je třeba obnovit, rehabilitovat, opět vynalézat postavu otce, snad i bez otravování soudů.

Musím vám však sdělit jeden postřeh. Proč čekat až na to, co nám prozradí deník? Je to možné, že se nenajdou způsoby, příležitosti, rozhovory, ve kterých by otec velmi upřímně a přímo vyjádřil své pochybnosti a rozpaky nad nepochopitelným chováním vlastního dospívajícího syna?

Co dělá chytrá máma

1. Nevykouří více než šest cigaret denně (nejlépe žádnou).
2. V neděli si přečte knihu.
3. Neutrátí mnoho peněz na cestování a dovolené.
4. Nestrácí čas na diskotéce.
5. Nedívá se často na televizi, ale raději vypráví.
6. Nenechá se pohltnout zuřivou prací.
7. Nepřehání to s mejkapem.
8. Méně jezdí autem a více na kole.
9. Učí se rozjímat.
10. Odsuzuje křivdy.
11. Nepije alkoholické nápoje.
12. Nedělá si lifting.

13. Nedůvěřuje virtuální realitě.
14. Nekrátí daně.
15. Vždy se zúčastní na volbách.
16. Nezúčastňuje se nespravedlivých stávek.
17. Nezneužívá pojištění.
18. Neplýtvá chlebem a recykluje odpadky.
19. Nedělá diety, ale postí se.

„V životě každého chlapce nastane den, kdy poprvé překročí ulici a zařadí se do společnosti velkých průzkumníků.“

/J. Eldredge/

7. Jdi! - Bezpečnost při hrách

Záchranka má výjezd. Jede k automobilové nehodě. Má zapnutý maják s a zuřivě se řítí dopředu. Chvilce nepozornosti a zdravotníci nabourají do stromu. Když se

vzpamatují z otřesu, říká jeden druhému: „Lojzo, toto musíme oslavit.“

„Nerozumím, co chceš slavit?“

„Víš, ještě ani jednou jsme nebyli na místě nehody tak rychle.“

Inu, je pravda, že nejsme lovci katastrof! Berme to už jednou tak, že hra je pracovní nástroj rodičů a vychovatelů. A proto musíme profesionálně zvládnout několik principů. Mám být konkrétní? Dobře, dobře.

Kdo naruší princip, ten platí

„Pane řidiči, tady je povolena čtyřicet kilometrová rychlost, a vy jste jel osmdesátkou. Co na to řeknete? Kam jste spěchal?“

„Tady, pro vás jsem 2000 korun nesl,“ pokorně odpověděl šofér.

Když princip, tak princip. O hře jich platí hned několik. **Takže dodržte princip:**

► **Bezpečnosti.** Musíme odhalit mechanismy možného rizika, které na nás číhá z předmětů, přírody, prostředí, reakce lidí,... Takže kontrola správnosti: Jdete na akci? Co se může stát? Je bezpečnost zajištěna?

► **Poznání člověka.** Pár dotěrných otázek: Čeho je tento samoroš schopný? Jak reaguje? Jaké je jeho zdraví? Jak poslouchá? Má zvláštní psychické danosti? O nitru mluví i toto: Co jsi oblékl? Jakou má výstroj a výzbroj?

► **Ústupu z aktivit.** Raději brzdit, než se zřítit! Je lepší čestně ustoupit z akce, než by mělo dojít k újmě na tělesném či duševním zdraví. Dejte si pozor na falešné povzbuzování a skupinový nátlak. Pravda vás osvobodí!

► **Vyrovnanosti pokory a zdravé sebedůvěry.** Platí to pro vedoucího i pro účastníky. Raz dva zjistíte na čem jste: Dokážete si navzájem klidně říct nepřijemnou pravdu? Proč? Musí se zvládnout jednání s jinými.

► **Zvládnutí krizových situací.** Známe pravidla první pomoci, důležitá telefonní čísla... Víme, jak postupovat v mezních situacích? Pozor, pozor!

► **Moudrých postupů.** Je důležité, aby účastníci hry cítili, co prožívají – kdy mají radost, strach, jakou roli má při akci modlitba,... Na to všechno musí odpovědná osoba pružně a citlivě reagovat. Hodnocení se dovrší při reflexi po skončení akce. A to platí i pro náročné akce s nabitým programem (koncerty, tábory...).

Nepropadejte panice

Noční hra skončila těsně před půlnocí, ale Jožka nikde nebyl. Všichni neklidně chodili po táboře. Dokonce probudili i vedoucího. Ten si protřel rozespalé oči a řekl:

„Jsou chvíle, kdy nevíme kudy kam. Situace je tehdy tak zamotaná, že sáhneme po všech rezervách. A když už nás vůbec nic nenapadá, uvědomme si toto: Teorie je, když všechno víme, ale nic nefunguje. Praxe je, když všechno funguje, ale nikdo neví proč. My jsme teď spojili teorii s praxí: „Nic nefunguje a nikdo neví proč.“ A proto pojďme hledat Jožku.“

Bylo to řečeno jasně a všichni se vydali do temného lesa. Po pěti hodinách ho našli. Kde? Byl v nočním baru v sousední vesnici.

Ponaučení je jasné: rodiče, katecheté, animátoři, organizátoři hry... Vy všichni musíte mít jasno, jak **hra přesahuje hru a zasahuje přímo do života**.

Jakýsi uličník pak napsal do táborové pošty: Je dobře vědět, jaký je vliv interakce na chování jednotlivce v globálním světě a multiglobální kultuře, při střetu civilizací a náznaku nepokojů ve světovém prostoru. Po přečtení dopisu to vedoucí odmocnil a po našem řekl: **Hra musí mít jasná pravidla, má nás dovést k cíli a probudit radost...** Ještě že tak.

Takže dříve, než to spustíš

Nejprve se otestuj pravidlem: „Snesu zátěž? Snesu pedagogické napětí? Nenaskakují mi hněvem boule na čele? Rozčilování se je pomsta na vlastním zdraví za cizí hloupost.“ A pak si ověř i následující variace:

Jakou zvolím dramaturgii hry? Platí zásada: Čím je hra dynamičtější, tím víc je úrazů. Půjdu podle scénáře? Znáám cíle jednotlivých dní, akcí? Volím správné pořadí her, abych dosáhl cíle? **(V tom spočívá největší umění.)** Šiji hru na míru skupině (rodině)? Znáám své účastníky? **Zohlednil jsem věk, zdatnost členů, jejich zkušenosti?** Takže – pustíš se do toho?

Na co se nesmí zapomenout

At' nás zvláště inspiruje povzdech hrobaře:

„Smrt, to není jen tak. To je na celý život.“

Proto při rozehrání hry se nesmí zapomenout na:

► **Rozdělení hráčů.** Budou v týmech? Pokud ano, kdo bude kapitán? Máma? Táta? Nebo ho určím losem, či výběrem? Podle věku, nebo zdatnosti? Osobnost dokáže strhnout davy – v dobrém i zlém. Zapojí se do hry všichni?

► **Výběr prostředí, místa a času.** Jak tyto skutečnosti inspirují? Jaké nabízejí možnosti? Pozor na počasí a další bezpečnostní rizika. Ochrana přírody a vybavení je samozřejmě v plánu. Varujte se hesla: Po nás potopa!

► **Uvedení do hry.** Dá se to udělat scénkou, příběhem... Ukažte se jako vůdci. Dívejte se jim do očí! Neschovávejte se za tmavé brýle! Určete přesný začátek a konec hry. Opravdu – jaký povel, takový výkon! Dejte prostor pro otázky!

► **Pravidla hry.** Ať jsou promyšlená! Jejich výklad ať je stručný a jasný. Zveřejněte způsob hodnocení. Hře dejte přitažlivý název! A tomuto se vyhněte jako moru: Neměňte pravidla během hry. Vyhněte se hádkám i rvačkám.

► **Průběh hry.** Buďte trpěliví. Sledujte únavu hráčů. V případě nebezpečí hru přerušete! Poslední hra ať je radostná, aby ve skupině zavládla dobrá nálada a radostné pocity. A je to! Myslíte si, že Země je blázelec vesmíru?

Mírnost – strážce propasti

Soused říká svému sousedovi:

„Váš pes dnes celou noc vyl.“

„Ach, to je velmi špatné znamení. Kdosi asi zemře. Kdo by to jen mohl být?“

„Pokud se to zopakuje i této noci, tak to bude určitě on.“

Chci ještě něco podtrhnout. Člověku často hrozí, že své schopnosti jednou podcení, jindy přecení síly a vůbec se nepohne, podruhé se tak rozohní, že spadne do druhé krajnosti a zničí se. Proto do dialogu mezi strachem a odvahou musí nastoupit **sebekontrola – mírnost**.

Musíme si stále uvědomovat a vyhodnocovat, co děláme. Risk nesmí překročit Boží příkázání o zachování života. **Mírou všeho je Boží vůle.** Tu je třeba zjistit a naplnit. (Srov. Sir 18,30; KKC 1809, 2341, 2517)

A bude tady ticho!?

Baví se účastníci výpravy do hor:

„Když chytím chřipku, uvařím si láhev vína a za hodinu je pryč.“

„Nekecej, chřipky se tak rychle neznavíš.“

„Prosím tě, kdo tady mluví o chřipce? Já mluvím o víně.“

Udržet disciplínu je dnes čím dál těžší. Současný životní styl přináší zmatek a nepředvídatelné chování jednotlivců. Svoboda se zaměňuje za svévoli. Každý si chce dělat, co se mu líbí... Rozum utíká do illegality. Pravidla si určuje každý sám a spousta lidí křičí: „Dobré je to, co mi prospívá. Já jsem zákon.“ Situační etika se zakořenila a ovlivňuje masy. Ale nepropadejme zoufalství – raději se zamysleme, co s tím. Ještě není pozdě!

Základy disciplíny se kladou ještě před akcí. O účastnících bychom měli vědět víc než jen to, jestli jsou zdraví. **Jak jsou na tom s poslušností a dalšími charakterovými vlastnostmi?** Pokud jsme si to ale předem nestačili ověřit, zbývá nám modlitba a zkusit třeba tyto postupy:

1. Zavést pružný preventivní systém. Zkuste motivovat – bodování, povzbuzení... Za dobré chování body přibývají, za prohřešky se odebírají. Ceny visí na viditelném místě a každý se snaží. To je ideál. Osvědčila se také soutěž o nejlepšího účastníka akce nebo cena fair-play. **Ještě to nezdávejte!**

2. Promluvit si mezi čtyřma očima. S „hříšníkem“ začněte přátelsky, evangelijně – v soukromí. Zhodnoťte jeho chování pozitivně i negativně. Upozorněte ho na následky – ty, které už nastaly, i ty, které mohou přijít. Někdy pomůže i nabídnout vizi, jak by se mohl chovat lépe. Jde o to, jak probudit svědomí nezbedníka. **A nezapomeňte – i pochvala je důležitá!**

3. Promluva ke všem. Jsou chvíle, kdy je třeba promluvit veřejně. Ale pozor – nesmíme být rozzlobení, nesmíme nikoho zesměšnit ani ponižovat. Nedávejme všechny do jednoho pytle! Sledujme dobro celku. Vyzdvihněme, co se povedlo... **Zlaté pravidlo zní: Snažme se být „vybitější“ než všichni ti vybité uličníci!** (Když děti srší energií, nesmíme být unavenější než ony – musíme je nadchnout ještě víc, než ony stihnou zlobit.)

4. Černý bod. Například odznak s pirátským symbolem. Kdo ho dostane, je vyloučen ze hry nebo aktivity. (A možná i poslán domů?) Pravidla musí být známa předem! Pamatujme: mladí lidé jsou velmi citliví na spravedlnost. Buďme proto vždy laskaví a **neberme všechno smrtelně vážně.**

5. Žlutá karta. Funguje jako ve fotbale – uděluje se za porušení pravidel. Při opakování následuje červená karta. **A to už je vážné!**

Jiný nápad: zářez na hůl. Pozor – ne nářez! Nikdy nikoho nebijeme. Nezbedník si po každém prohřešku udělá zářez na svou hůlku. Když jich nasbírá určitý počet, končí hru nebo následuje předem známá sankce. (Připomíná vám to poznámky ve žákovské knížce? **Možná – hlavně když to funguje!**)

A ještě několik poznámek: Návrhy jsou odzkoušené praxí, ale lze postupovat i jinak. Trestem – nebo spíš odměnou – může být i práce. Práce totiž člověka zušlechťuje. U trestů v rodině je důležité, aby rodiče postupovali jednotně. A nezapomeňte: dialog a humor vždy odlehčí a obrousí hrany vztahů. **Pak může být i dodržování kázně zábavné.**

AKCE! – PŘÍPRAVA VÝLETU

„Halóó...“, křičela slečna na chodce. Když se zastavil, zeptala se:

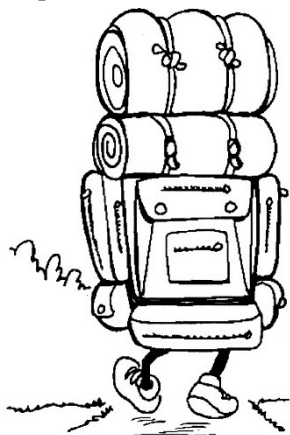
„Prosím vás, jdu na nádraží. Jdu správně?“

„Ne, trochu kulháte.“

Kulhají i vaše teoretické znalosti ve srovnání s **praxí? Je čas si vědomosti vyzkoušet v realitě – v akci.**

Zkuste pro rodinu nebo partu připravit jednodenní výlet do hor. Nezapomeňte na cíl výpravy, trasu, místo a čas odjezdu, dopravu, výstroj, mapu, vhodné oblečení, program, stravování, vodu, kapesné, čas návratu, krabičku poslední záchrany a... To zjistíte po návratu! **Vyzkoušejte si to. Jaký byl výsledek?**

A co zkušenosti? S kým jste měli nejvíc starostí? A příště už víkendovka?

Co jsme prožili

Pouť ve Vratislávce

V sobotu 31. května 2025 byla sloužena ve Vratislávce poutní mše svatá k počtě

Panny Marie. Prostranství u kapličky místní hezky připravili a nazdobili. Počasí nám přálo, a tak přišlo hodně poutníků i z okolních vesnic. Mši svatou, slouženou otcem Pavlem, doprovodil varhaník a zpěvačky zazpívali několik krás-

ných písniček. Po mši svaté byli místní i hosté pozváni za obecní úřad na bohaté

pohoštění. Pouť se vydařila. Poděkování patří otci Pavlovi, panu varhaníkovi, zpěvačkám a všem, kteří se podíleli na přípravě pouti a také Panně Marii za příhodné počasí. Kéž Panna Maria ochraňuje obyvatele naší obce a přimlouvá se za zemřelé.

Jana Jakešová

1. svatě přijímání v Olši

Dne 1. června 2025 přistoupily k prvnímu svatému přijímání čtyři děti: Kubík, Stelinka, Julinka a Viktorék. Do krásně vyzdobeného kostela je přivedl pan farář

v slavnostním průvodu za znění písně „Pojď k Spasiteli“. Symbolem obřadu byla květina růže, která měla znázornit, že život není jen krásný voňavý květ, ale má také hodně trnů a my můžeme stále prosit pána Boha o pomoc při různých nesnážích a naopak mu děkovat.

Děti potom přečetly křestní slib a dostaly dlouho očekávanou hostii, proměněnou v Tělo Kristovo.

Celoroční příprava byla náročná, ale s pomocí našeho pana faráře a rodičů se vše zvládlo.

Dětem přejeme do dalšího života hodně Božího požehnání.

Marie Krejčí

První svaté přijímání ve Žďárce

V neděli 8. června 2025 jsme si na pravidelné sváteční bohoslužbě mohli užít

ještě o něco svátečnější atmosféru. K prvnímu svatému přijímání přistoupilo 9 dětí z naší farnosti.

Děti se na tuto slavnost skoro rok intenzivně připravovaly. Byla to pro děti, rodiče a pana faráře náročná příprava, ale všichni to dobře zvládli. Den před slavností,

pak děti očistily svá srdce při první svaté zpovědi.

Slavnostní mše svatá, kdy Nicoleta Zdražilová, Eliáš Zdražil, Míra Běloch, Alexej Chylík, Vít Humpolík, Mikuláš Tesař, Aleš Humpolík, Matyáš Křištof a Tomáš Pařil poprvé přijali první svaté přijímání, začala slavnostním průvodem.

Do mše svaté se zapojili rodiče i děti při čtení z Písma svatého, předčítání přímluv a nesení obětních darů. Děti měly při sobě křestní svíce, které jim mají připomínat jejich křest a při hořících svících obnovily křestní slib. Pak nastal ten očekávaný okamžik, kdy děti poprvé přijaly eucharistii.

Celou mši doprovázel slavnostní zpěv. Jako výraz poděkování rodiče panu faráři předali dárkový koš.

Pochvala a velké díky patří také všem rodičům, kteří dětem moc pomáhali a byli jim oporou.

Marcela Cook

Poutní slavnost v Klokočí přilákala desítky věřících

V sobotu 14. června se v Klokočí konala tradiční poutní mše ke cti svatého Antonína. Od 16 hodin se u místní kapličky sešlo přibližně čtyřicet poutníků, nejen z Klokočí, ale i z okolních obcí, aby společně prožili duchovní setkání v krásném letním počasí.

Slavnostní mši svatou celebrouval pan farář Pavel, který v kázání připomněl odkaz svatého Antonína a význam víry v každodenním životě. Celou bohoslužbu provázel hudební doprovod Alenky Balášové a Hany Bednářové, jejichž zpěv umocnil slavnostní atmosféru.

Po skončení mše bylo pro všechny poutníky připraveno malé občerstvení, o které se postarali ochotní místní obyvatelé. Byla to krásná příležitost k sousedskému posezení a neformálnímu popovídání.

Letošní pouť v Klokočí tak nabídla nejen duchovní povzbuzení, ale i příjemné komunitní setkání, které opět potvrdilo, že tradice mají v našem kraji stále své pevné místo.

Petra a Martin Pavlíčkovi

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárci

Slavnost Těla a Krve Páně se slaví ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice a zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. V letošním roce připadla na čtvrtek 19. června.

Zpěvem písně Sióne, chval spasitele byla v 17:00 ve farním kostele sv. Petra a Pavla zahájena mše svatá, kterou sloužil otec Pavel.

Po jejím skončení se vydal eucharistický průvod na cestu kolem čtyř oltářů, které byly připraveny v okolí kostela. Čelo eucharistického procesí tvořili ministranti, družičky, které sypaly květy, otec Pavel s monstrancí, následovali zpěváci a ostatní věřící. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši jsme postupně přicházeli

k předem připraveným oltářům, kde se konala krátká pobožnost a Svátostné požehnání. Eucharistický průvod byl zakončen adorací ve farním kostele.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za uskutečnění této slavnosti, a všem, kteří se podíleli na přípravě oltářů a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Jak zemřeli apoštolové?

Matouš

Zemřel mučednickou smrtí v Etiopii. Byl zabit mečem.

Marek

Zemřel v Alexandrii v Egyptě poté, co byl vláčen koni ulicemi, dokud nezemřel.

Lukáš

Byl oběšen v Řecku jako důsledek svého mocného kázání ztraceným.

Jan

Čelil mučednictví, když byl během vlny pronásledování v Římě vhozen do obrovské nádoby s vroucím olejem. Zázračně však přežil.

Poté byl poslán na nucené práce do dolů na vězeňský ostrov Patmos, kde napsal svou prorockou Knihu Zjevení. Později byl propuštěn a sloužil jako biskup v Edesse (dnešní Turecko). Zemřel jako starý muž – jediný apoštol, který zemřel přirozenou smrtí.

Petr

Byl ukřižován hlavou dolů na kříži ve tvaru X. Podle církevní tradice o to sám požádal, protože se necítil hoden zemřít stejným způsobem jako Ježíš Kristus.

Jakub (starší)

Vedoucí jeruzalémské církve byl shozen z více než třicetimetrové výšky z jihovýchodního rohu Chrámu, protože odmítl zapřít víru v Krista. Když pád přežil, jeho nepřátelé ho umlátili palicí. Jednalo se o stejné místo, kam Satan přivedl Ježíše během pokušení.

Jakub, syn Zebedeův

Byl rybářem, než ho Ježíš povolal k celoživotní službě. Jako silný vůdce církve byl v Jeruzalémě s'tat. Římský voják, který ho střežil, byl tak ohromen Jakubovým svědectvím u soudu, že sám vyznal víru a spolu s Jakubem byl popraven.

Bartoloměj (Nathanael)

Byl misionářem v Asii, kázal na území dnešního Turecka. Pro svou víru byl v Arménii umučen – byl zaživa stažen z kůže bičem.

Ondřej

Byl ukřižován na kříži ve tvaru X v Patrasu v Řecku. Po těžkém bičování ho přivázali ke kříži provazy, aby prodloužili jeho utrpení. Jeho následovníci hlásili, že Ondřej, když šel ke kříži, ho přivítal slovy:

„Dlouho jsem toužil po této šťastné hodině. Kříž je posvěcen tělem Kristovým.“

Ještě dva dny kázal svým mučitelům, než zemřel.

Tomáš

Byl probodnut kopím během své misijní cesty v Indii, kde zakládal církev.

Juda Tadeáš

Byl zabit šípy poté, co odmítl zapřít svou víru v Krista.

Matěj

Apoštol zvolený místo zrádce Jidáše Iškariotského. Byl ukamenován a poté s'tat.

Pavel (apoštol z milosti Boží)

Byl mučen a sťat z rozkazu krutého císaře Nerona v Římě kolem roku 67 po Kr. Pavel prožil dlouhé věznění, během něhož napsal mnoho listů církvím, které založil po celé Římské říši. Tyto listy, obsahující základní učení křesťanství, tvoří podstatnou část Nového zákona.

Když se nad tím zamyslíme, nejsou naše utrpení jsou ve srovnání s krutostí a pronásledováním, kterým apoštolové čelili pro víru, skutečně malá? Pán Ježíš řekl: „A budete nenáviděni všemi pro mé jméno. Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“ (Matouš 10,22)

Duchovní zamyšlení:

Proč usínáme při modlitbě, ale vydržíme sledovat tříhodinový film?

Proč nás svatá kniha nudí, ale jiné knihy čteme s chutí?

Proč je tak snadné ignorovat poselství o Bohu, ale oplzlé maily posíláme dál?

Proč jsou modlitby stále kratší, ale bary a kluby rostou?

Proč tak snadno uctíváme celebrity, ale obtížně se soustředíme na Boha?.

(podle internetu)

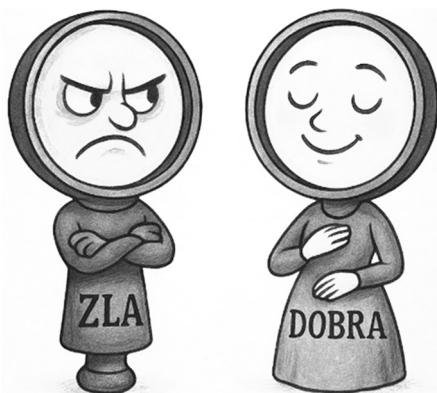
Dvě lupy

Kde bylo, tam bylo, v laboratoři „Život“ to bylo, žily dvě sestry lupy.

Byly to sice sestry, ale byly úplně odlišné – jedna lupa zvětšovala nehezské, zlé a chybné vlastnosti všeho, na co se skrze ni člověk podíval, a druhá zvýrazňovala pěkné a dobré vlastnosti všeho, na co se podívala.

Sestra lupa Zla byla u lidí oblíbená. Vždyť dívat se na svět přes takovou lupu je velmi vzrušující. Najednou vidíte, jak se rodiny rozpadají, jak podnikatelé

kradou, lékaři berou úplatky, počasí úplně blázní, krize jsou už ve všem, peněz není dost, mládež je zkažená a rodiče místo toho, aby se věnovali dětem, dávají jim do rukou elektroniku. Ano, tohle všechno vidíme, když se díváme na svět přes lupu Zla. Sestra lupa Zla se vysmívala sestře lupě Dobra, že takovou jako je ona dnes už lidé skoro vůbec nepoužívají. Dobrá lupa, která si přála, aby se lidé dívali na svět právě skrze ni a aby viděli, že život je fajn, začala své zlé sestře vyprávět, jak krásné a dobré je vidět, co všechno úžasného nám Bůh dal. Vždyť ne všechny rodiny se rozpadají – jsou i takové, které jsou spolu šťastné a žijí spokojeně. Jsou i takoví podnikatelé, kteří si váží svých zaměstnanců, svých zákazníků a svou práci dělají poctivě a s láskou. Úžasní lékaři také existují a počasí umí udělat každý den výjimečným. Mládež – to jsou krásní mladí lidé, kteří chtějí milovat a být milováni, stejně jako všichni mladí před nimi i po nich. Rodiče své děti milují a udělali by pro ně cokoli, přesně tak, jako to dělali jejich rodiče pro ně.

Tohle všechno ale člověk nevidí, když nevezme do ruky lupu Dobra. Možná je méně „vzrušující“ takto se dívat na svět, ale právě takový pohled dává životu klid, radost a smysl. Zbaví tě strachu a začneš život obdivovat.

Náš nebeský Otec se na nás nedívá přes lupu Zla, aby nám neustále ukazoval naše nedostatky, ale dívá se na nás s láskou, obdivem a pochopením.

Proč se i my nedíváme na svět jako On?

Proč stále, všude a všechno kritizujeme?

Hledejme dobro – vždyť všechno, co máme, je DAR.

PS: Přes jakou „lupu“ se díváš na svět ty?

Kdy jsi naposledy něco obdivoval a chválil?

Kdy ses naposledy z plna srdce smál nebo tancoval?

Kdy jsi naposledy děkoval za všechno krásné, co ti Bůh dal?

Netěšíš se, neobdivuješ, nechválíš druhé, netancuješ a už si ani nepamatuješ, kdy jsi naposledy děkoval?

Změň „lupu“!

PS2: Bůh ti spolu s radostmi a krásami světa dal i „lupu“, kterou to všechno uvidíš – ta „lupa“ se jmenuje LÁSKA.

I ta druhá „lupa“ má svého pána. Ten ti bude nabízet pohled právě skrze ni. Budeš ze života mrzutý, nešťastný, budeš se bát – a hlavně nebudeš chtít SLUŽIT a MILOVAT!

Tato „lupa“ se jmenuje PÝCHA!

PS3: Svět a život je jen jeden – ale „lupy“ jsou dvě!

(Misionár)

Dřevěná mísa

Stařec se odstěhoval k synovi, snaše a šestiletému vnukovi. Ruce se mu již třásly, zrak se mu kalil a kroky slábly.

Rodina se scházela k jídlu u jednoho stolu, ale starcovy třesoucí se ruce a nejistý zrak společné stolování ztěžovaly. Hrách mu padal ze lžice, a když se snažil uchopit sklenici s mlékem, často skončilo rozlité na ubrusu.

Syna a jeho ženu už celá záležitost unavovala. Syn tedy řekl: „Musíme s dědečkem něco udělat. Už toho bylo dost! Rozlívá mléko, je hlučný a jídlo mu padá na podlahu.“

A tak se manželé rozhodli postavit do rohu jídelny malý stolek, kde dědeček jedl o samotě, zatímco ostatní se při jídle těšili ze vzájemné společnosti. Jelikož dědeček rozbil pár talířů, dostával jídlo v dřevěné misce. Když se na něj občas otočili, spatřili slzy v osamělých očích. Přesto jedině, čeho se stařec dočkal, byla slova napomenutí, když mu spadla lžice nebo kus jídla.

Šestiletý chlapec pozoroval v tichosti počínání svých rodičů.

Jednou odpoledne, když bylo před večeří, si otec všiml, že si synek hraje na podlaze s kousky dřeva.

Sladce se ho zeptal: „Co to děláš?“

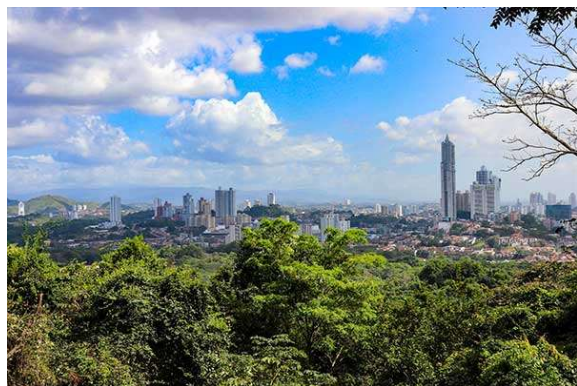
Syn mu stejně sladce odpověděl: „Ale, dělám jednu misku pro tebe a druhou pro maminku, abyste měli z čeho jíst, až zestárnete.“

Usmál se a pokračoval v práci. Synkova slova zasáhla rodiče velmi silně. Zůstali zaraženě stát a jen se dívali jeden na druhého. Slzy se jim řinuly po tvářích, a ačkoli žádný z nich k tomu nic neřekl, bylo oběma jasné, co musejí udělat.

To odpoledne vzal muž svého otce jemně za ruku a přivedl ho ke společnému stolu. Po zbytek dne seděl dědeček v čele. A z nějakého důvodu se muž ani jeho žena víckrát nezlobili, když spadla na podlahu lžice nebo se rozlilo mléko či se zašpinil ubrus.

z knihy [Příběhy pro uzdravení duše](#)

Věděli jste?

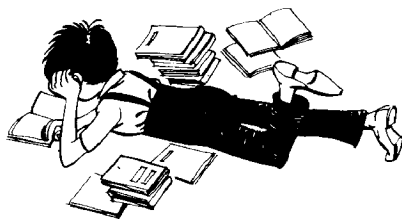

Asi víte, že hlavním městem Panamy je Panama City. Věděli jste také, že je to jediné hlavní město na světě, které má vlastní deštný prales? Nazývá se Metropolitan Natural Park, zabírá 265 hektarovou plochu a turistům nabízí úžasné scenérie, zvuky, vůně a čerstvý vzduch. Na vrcholu „městské džungle“

vás čeká rozhledna, ze které si budete moci vychutnat nádherný výhled na panorama města. Cestou vzhůru můžete pozorovat různé druhy ptáků a volně žijících živočichů.

(podle KN)

Knižní okénko

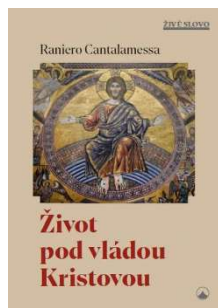
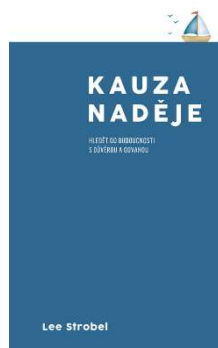

Lee Strobel

Kauza naděje

Naději doprovází jistota, která nám uprostřed největších problémů a těžkých zápasů připomíná, že Bůh je neustále s námi a je větší než všechny výzvy, které se před námi tyčí jako obři.

Vydalo nakladatelství Návrat domů
cena 295,- Kč

Raniero Cantalamessa

Život pod vládou Kristovou

Nejznámější kniha charismatického kněze, kapucínského teologa a kardinála Raniera Cantalamessy vznikla jako svěrázný komentář k listu apoštola Pavla Římanům, a to na základě promluv pro papeže Jana Pavla II. a jeho spolupracovníky.

Vydalo nakladatelství Karmelitánské nakladatelství
cena 399,- Kč

Prázdninového světci bychom mohli dát titul: OSVOBODITEL Z POHANSKÉ NADVLÁDY

Narodil se v Anglii asi roku 603 jako syn northumberského krále Ethelfrida. Po otcově smrti, ve válce s Edvinem v r.616, uprchl do Skotska. Teprve tam v exilu poznal křesťanskou víru a v loně přijal sv. křest.

V Northumbrii se uchvatitel trůnu Edvin také obrátil na křesťanskou víru a mnozí další s ním. Roku 633 však zemřel a k moci se dostali pohanský král Mercijský Penda a britský panovník Ceadval, krutý nepřítel křesťanských Anglosasů. Nechávali pronásledovat duchovní a bořit kostely. Sužovaný lid za této těžké situace povolal tohoto světce, který pak v rodné zemi sestavil odhodlané vojsko. Před rozhodujícím bojem dal zarazit do země kříž a vyzval své vojáky: "Všichni poklekněme a prosme všemohoucího Hospodina zástupů, aby v tomto spravedlivém boji sílil naše ramena a pro své milosrdenství nás ochránil proti pyšným nepřítelům našeho lidu." Po společné modlitbě povstali proti nepříteli a zvítězili.

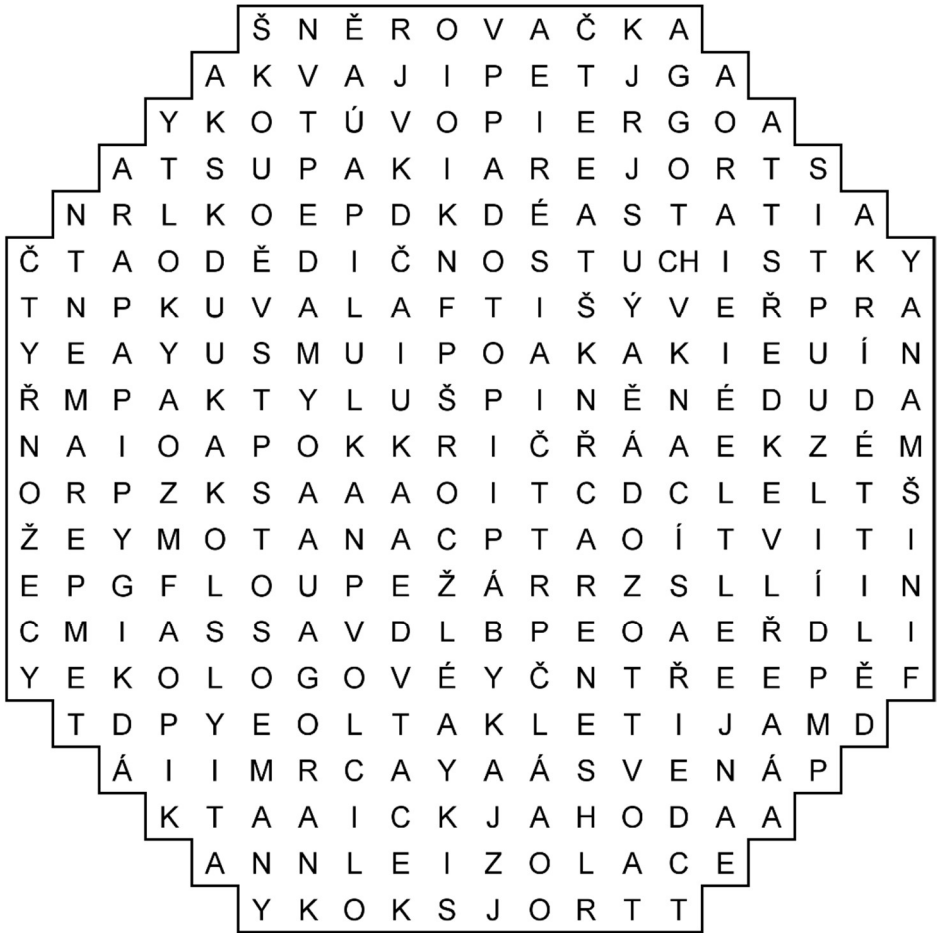
On nastoupil na trůn a mezi první jeho činy patřilo povolání misionářů ze Skotska a Irska. Osobně doprovázel biskupa Aidana a dělal mu tlumočnicka. Legenda vypráví o jedné velikonoční hostině, při které byli podělováni chudí almužnami. Král nařídil, aby jim byl rozdělen i jeho pokrm a stříbrné mísy po rozbití. Aidan si přitom přitiskl královu ruku na své srdce se slovy: Ať tato ruka nikdy nezetlí. A vskutku, královy ruce byly při přenášeni ostatků po sto letech ještě neporušené.

Již za života měl přívlastek Štědrá ruka. Oženil se s Cyneburgou, která byla dcerou krále Wessexu Kynegilse. Toho obrátil na víru a byl mu při sv. křtu kmotrem. V jeho království pak pomáhal se šířením víry.

V roce 635 založil benediktinský klášter Lindisfarne na ostrově Holy Island a z něj vzniklo středisko pro misijní činnost v Anglii.

Jeho utvrzování víry v Anglii se nelíbilo pohanskému králi z Mercie, stejně jako porážka v boji o moc v Northumberii. U Maserfelthu se s ním znovu pustil do boje. Světec po smrtelném zranění padl nepřítelům do rukou a byl zabit se slovy modlitby za jejich duše na rtech. Penda nechal oddělit jeho končetiny od trupu a rozvěsit na kůly.

PŘEDSEVZETÍ: Každý můžeme pro spásu druhých duší něco dělat. Stanovím si, s čím sám hned začnu.

adept; agora; akáty; anatomy; Andrej; aorta; Artuš; brada; cedit; císař; čtyřnožec; dědičnost; dělit; dírka; divan; ekologové; ekzém; emany; epidiaskop; filosofie; finišman; galerie; gotika; ideje; Ivančice; izolace; jahoda; kakao; kalnost; kapusta; kecat; klamy; kopretina; kýchat; lídři; loupež; majitelka; mlčka; odlišit; opium; ozimy; pakty; panda; panely; pánev; piano; pijavka; pilulka; pokuta; procedury; převýšit; rousy; ředkev; sajga; série; sloka; stati; stroje; sunar; šněrovačka; štiře; tahák; temperament; tloky; trojskok; třináctá; tukan; uklízečky; ušpiněné; útoky; volci; zastřelit

Hra na prázdniny

Medúzy

Tato hra je pro 3 – 10 hráčů od tří let nahoru.

Hráči si stoupnou do kruhu, sklopí hlavy a zavřou oči. Jeden z hráčů odpočítá (3, 2, 1, teď) a na "teď" všichni hráči zvednou hlavy a na někoho se podívají. Pokud se díváte na někoho, kdo se zároveň dívá na vás, právě jste zkameněli a vypadáváte ze hry. Ještě než zvednete hlavu, už mějte rozmyšlené, na koho se podíváte. Prostě žádné rozhlížení, ale pohled ihned na vybraného hráče. Vyhrává, kdo zůstane poslední. Pokud hraje lichý počet, vyhrává 1 hráč, když jste sudí, vyhrávají 2. Vítěz získává bod za každou výhru.

(Radek z Dummy bear)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť ve Skryjích

Poutní mše svatá v sobotu 5. července v 11 hod.

Pouť na Litavě

Poutní mše svatá v sobotu 26. července. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Pouť v Boru

Poutní mše sv. v sobotu 16. srpna. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

Poutní mše sv. v sobotu 16. srpna. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Pouť v Horních Loučkách

Poutní mše sv. v neděli 17. srpna v 9:15 hod.

Pouť v Újezdě

Poutní mše sv. v sobotu 30. srpna. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Žehnání automobilů

V neděli 31. srpna ve 14:00 u kostela v Olší, potom spanilá jízda do Louček na farní dvůr na malé posezení nad dobrotami z farních oveček.

Pouť v Rojetíně

Poutní mše sv. v sobotu 6. září. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Pouť v Řikoníně

Poutní mše sv. v sobotu 6. září. Čas bude upřesněn v ohláškách v kostele.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Sedí babička v parku na lavičce a modlí se: „Pane, já už jsem zase nevyšla s důchodem, pošli mi, prosím, nějak stovku.“

Zaslechne to nějaký mladý muž a říká jí: „Prosím vás, babičko, přece nebudete věřit takovým pověrám... Tady máte padesátikorunu a už se nemodlete.“ Babička chvilku počká, až se onen muž vzdálí, a pak říká: „Děkuju Ti, Pane. A příště mi to, prosím, neposílej po takovém nezabohovi, zase si půlku nechal...“

Jedou jeptišky autem, a tu jim náhle dojde benzín. Naštěstí to není daleko od benzínové pumpy, tak se jedna vypraví k pumpě pro benzín. Ale nemá žádnou nádobu, do které by benzín nabrala. Nakonec na skládce za pumpou najde starý nočník a nechá si benzín načepovat do něj.

Vrátí se k autu, a začnou opatrně přelévat benzín z nočníku do nádrže auta. Náhle jede kolem autem farář, zastaví, vidí, jak jeptišky přelévají obsah nočníku do nádrže, a řekne: „Sestřičky, vaši víru bych chtěl mít.“

V jednom kostele mají pod symbolem ukřižovaného Krista nápis: „Otče, odpust' jim, neboť nevědí, co činí!“ Při svatbě tento nápis vždycky zakrývají...

Zloděj je ve zpovědnici, zároveň krade farářovi hodinky a zpovídá se:

Říká: „Já kradu!“

Farář říká: „Snad kradl jsem!“

Zloděj: „Ukradl jsem hodinky!“

Farář: „Tak je vrat'!“

Zloděj: „Tady je máte.“

Farář: „Já je nechci. Vrat' je majiteli.“

Zloděj: „Ale on je nechce!“

Farář: „Tak si je nech!“

Ježíš se zastává hříšnice: „Kdo je bez viny, at' hodí kamenem!“

Přiletí šutr. Ježíš se otočí a říká: „No mami!“

Povídají si dvě kamarádky: „Co jsi vybrala manželovi k narozeninám?“

„Účet.“

Co je to: Nejí to, nepije to, a přece to roste? Ceny.